

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΛΕΞΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ

Τῇ ΙΖ'. Μαρτίου ἐν ᾗ τελεῖται ἡ μνήμη αὐτοῦ.

Εἰς ἣν προσετέθη καὶ ὁλόκληρος

Ο ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ.

« Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι,
καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν. »

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΚΑΔΜΟΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΟΚΑΔΜΟΣ

Εἰς τὸ κάτω μέρος

Τῆς Πλατείας Γεωργίου Α'.

1888.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἕαν βούληται ὁ Υἱός ἀποκλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς· ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρὸς εἰμὶ καὶ ταπεινός τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΛΕΞΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ

Τῇ ΙΖ'. Μαρτίου, ἐν ᾗ τελεῖται ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.
ἮΧΟΣ Α'.

Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ανθρωπὸν σε ἐγνώμεν Θεοῦ, κλήσει τε καὶ πράγματι, ταῖς ἁρεταῖς γὰρ διέλαμψας, πτωχεῖαν ἄμετρον, καὶ στενοχωρίαν ἐπὶ γῆς κτησάμενος, καὶ θαύμασι πιστοῦς πιστωσάμενος· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ερωτῶ δροσίζοντι, σαρκὸς ἔρωτας φλογίζοντας ἐναποσθέσας Ἀλέξιε, θαλάμου θάλαμον εὐσεβῶς ἡλλάξω, ἡδονῆς τε σώματος, τὴν θεῖαν τῶν Ἀγγέλων ὁμοίωσιν· μεθ' ὧν ἰκέτευε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μεῖνεις ἀγνοούμενος σοφὲ, πρὸ πυλῶν θλιβόμενος· τῶν ἱερῶν γεννητόρων σου, ἐμπαροινούντων σοι τῶν οἰκείων παίδων, ἐπὶ χρόνον μήκιπτον· θανὼν δέ, φανεροῦσαι τοῖς θαύμασιν, οἷς ἀπετέλεσας, θεραπεύων τὰ νοσήματα, καὶ διώκων ἀκάθαρτα πνεύματα.

Δευτεροῦμεν τὸ α'. Δόξα Ἦχος Β'.

Φάλαι περύκασι τῶν ἁρωμάτων.

(Ζήτει ἐν τῇ Λιτῇ) Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ἐν τῷ Στίχῳ.

Προσόμοια Στιχηρὰ.

Ἦχος Β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ανθρωπος τοῦ Θεοῦ σὺ μέγας ἐν Ὅσις, εὐκνηφοῖτο κλήσει, λαμπρῶς ἀνηγορεύθης, Ἀλέξιε πηνόλδιε.

Στίχ. Τιμίος ἐναντίον Κυρίου.

Αένναον πηγὴν ἰάσεων παντοίων, τὴν πάντιμόν σου κάραν Ἀλέξιε τρισμάκαρ, Θεὸς πιστοῖς ἀνέδειξε.
Στίχ. Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ.

Χριστὲ παμβασιλεῦ, εἰρήνην τῷ λαῷ σου καὶ ἔλεος παράσχου, πρεσβείαις Ἀλεξίου καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου.
Δόξα, καὶ νῦν.

Χαῖρε ἡ τὴν χάριν τοῦ κόσμου δεξαμένη, χριστὸν τὸν ζωοδότην, καὶ παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς προμήτορος.

Καὶ νῦν ἀπολύε. Τὸ τρισάγιον. Ὅτι σοῦ ἐστίν.

Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἐκ ῥίζης ἐβλάστησας περιφανοῦς καὶ πιστῆς κτλ.

Ζῆτει ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. κτλ. Συναπτή. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμόν, τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ πρώτου καθήκματος τοῦ ψαλτηρίου.

Εἶτα τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἐν ᾧ ἰστώμεν Στίχους ἔξ, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Προσόμεια.

Ἦχος Β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Κρήνη ἀνεδείχθης δαφιλῆς, νάματα προχέουσα πᾶσι πιστοῖς ἰάσεων, κάρτα σου ἡ πάντιμος, Πάτερ Ἀλέξιε καὶ ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ὁροσίζει τρισμάκαρ, νότους ἐκδώκουσα, καὶ θλιβομένοις δεινῶς μέγα παραμύθιον οὔτα· ὅθεν μετὰ πόθου τιμῶντες, ταύτην εὐλαβῶς ἀσπαζόμεθα.

Μείγα τὸ κατόρθωμα τὸ σὸν, καὶ ἡ καρτερίᾳ σου, Πάτερ, ἀξιοθιμάκτος· ὥσπερ γὰρ τις ἄσκαρος, τῶν ἐν τῷ βίῳ τερπνῷ, κατεφρόνηται ἔνδοξε, καὶ ῥέοντος πλούτου, καὶ τὰς τῆς νεότητος ὁρμὰς ἐκείμηται· ὅθεν ἀναδείδειται ζῶσα στήλη θαυμαστῆς ἐγκρατείας, καὶ τῶν μοναζόντων ἐγκαλῶπισμα.

Εως ἀγνωσόμενος σοφὲ, πρὸ πυλῶν πατρῴας οἰκίας, πλείστος ἐν ἔτει, καὶ ὑπὸ τῶν δούλων σου ἐμπροσινούμενος·

ἀλλ' ὁ λύχνος διέλαμπεν ὑπὸ τῷ μοδίῳ, καὶ σου τὴν στερρότητα Δαίμονες ἔφριττον. Ἄνω δὲ τῆς νίκης στεφάνους, ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀμαράντους, Ἀγγελοι Θεοῦ σοὶ προητοίμαζον.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Αστραπαῖς τῶν θαυμάτων σου, τὴν ὑψηλὴν ἄπαταν, ὅτι Ἀλέξιε, κατεφώτισας, καταυγασθεὶς τὰς τοῦ πνεύματος ἀκτῖσι πανόλβιε· Ἐγκρατεία γὰρ σκαρὸς, καὶ νηστείας καὶ δάκρυσι, καὶ δεήσει, τοῦ ἐχθροῦ καταργήσας τὰς δυνάμεις, εὐρέστησας Κυρίῳ· διὸ πιστῶς εὐφημοῦμέν σε.

Εκατέρησας ἔνδοξε, πρὸ πυλῶν γεννητόρων σου, τούτων ἐκκαίόμενος πικροῖς δάκρυσι· δούλοις δὲ σοῖς ἐμπαϊζόμενος, ἔφρες πρῶτατε, ἀφορῶν εἰς οὐρανοῦς, καὶ τὴν μένουσαν εὐκλειαν· ὅθεν Κύριος ἐπαξίως ἐδόξασέ σε Πάτερ, ἀναδείξας τὸ σὸν σκῆνος, πᾶσι παρέχον ἰάματα.

Παρθενίαν ἡγάπησας ὁλοφύχως Ἀλέξιε, ταύτην νυμφευσάμενος, ὥσπερ ἄσκαρος, ἀντὶ καλῆς τε νομίμου τε νύμφης, ἦν κατέλιπες, παραθέμενος Θεῷ, καὶ πατριάδος ἀντήλλαξας, φαρτῆς ὅτι οὐρανίους θαλάμους, ἐνθα Πάτερ, συναγάλλῃ μετ' Ἀγγέλων, ὦν καὶ τὸν βίον ἐξήλυσας.

Δόξα· Ἦχος Δ'.

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα τῆς καρτερίας ἀδελφοί, Ἀλέξιον τὸν αἰδίμον ἀσκητὴν, ὁμοφρόνως πάντες τιμῆτωμεν. Οὗτος γὰρ, διὰ τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, πάσης γενητῆς τερπνότητος καταφρονήσας, τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἐπ' ὤμων προθύμως ἤρατο, ξένος· γεροντὸς πατρίδος λαμπρῆς, καὶ πατρικῆς περισφειάς, καὶ νυμφικῆς κοινωνίας, καὶ σὺν τῷ Παύλῳ φηγεγόμενος. Καθ' ἡμέραν ἀποθνῆσκω, ζῶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ διὰ σέ θεοπάτωρ.

Τὰ ἀναγνώσματα ζῆτει εἰς Ὅσιον.

Ἐν τῇ Λειτουργίᾳ

Στιχηρὰ ἰδιόμελα Ἦχος Α'.

Δεῦτε οἱ ποστοὶ ὕμνοι ἐγκωμίων ἀνευρημάτων τὴν ἀληθινὴν τοῦ παντάνακτος ἀνθρωπον, Ἀλέξιον τὸν ἀλεεινὰ κακὸν τοῖς πιστοῖς βοηθὸν καὶ ἱατῆρα τῶν νοσημάτων· Ἐν

γὰρ τῷ θείῳ βαπτίσματι, κατάλληλον τοῖς μέλλουσιν ἔργοις λαβὼν τὴν προσηγορίαν, ἵαμα τοῖς εὐτεθέσιν ἀνεφάνη θεόδοτον, ἰώμενος πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλκίην τῶν πιστῶς προσερχομένων αὐτῷ, καὶ βοώντων σοι. Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ρώμη μὲν ἡ πρεσβυτέρα ἐναθρύνεται πάτερ Ἀλέξιε, ὡς γενέθλιόν σοι ἔδαρος, τὰ σπάργανά σου πλουτήσαν, τὰ πάντιμα. Σεμνύνεται δὲ καὶ Ἑδεσσα τοῖς ἀσκητικαῖς ἰδρωσὶ σου καταρδευθεῖσα, καὶ γεωργηθεῖσα τῷ ἀρότρῳ τῶν ὁσίων πόνων σου. Κοσμεῖται δὲ μέλιστα, καλλωπιζομένη πνευματικῶς, καὶ ἡ Πελοποννησία Λαύρα τῶν μοναστῶν, ὄλβιον οὐράνιον καὶ ἀναφέρετον, τὴν χαριτόβρυτον κάραν σου κτησαμένη, καὶ βοῶσα πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν. Πρεσβείαις, Κύριε, τοῦ σοῦ Ὁσίου σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος Β'.

Φιλὰι πεφύκασι τῶν ἀρωμάτων αἱ σιαγόνες σου, Πάτερ Ἀλέξιε εὐωδίαν τοῖς πιστοῖς ἐκπέμπουσι πνευματικὴν, καὶ πᾶν μὲν Δαμῶνων ἀπελαύνοντα ἐπήρειαν, παρέχουσα δὲ τοῖς ἐν πίστει προσερχομένοις ἱαμάτων χαρίσματα, καὶ τοῦτους ἐνισχύουσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς σωτηρίας. Οὕτως οἶδε Κύριος δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, καὶ βοῶντας ἀπαύστως Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον οὐράνιοι Ἀγγελοι σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις μετὰ τῆς Ἐκκλησίας εὐφραίνονται, τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνάς σου τιμώσης, καὶ τοῖς πιστοῖς προτιθεμένης καρτερικὴς ὑπόδειγμα. Σήμερον βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, σὺν ἀρχιερεῦσι καὶ ἱερεῦσι καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς, ἐνθέως ἀγάλλονται, τὴν μνήμην σου τὴν ἁγίαν ἐορτάζοντες, καὶ τὸ πολυθάλλον σου σῶμα ταῖς μεγίσταις τιμαῖς περιέποντες. Καὶ Χριστὸν δοξάζοντες, χαρμόσυνως ἐκδύωσι. Κατώκισας Κύριε ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἐν δόξῃ τὸν δοῦλόν σου, ὃν ἡγάπησας, ῥυσθέντα τῇ θείᾳ δυνάμει σου, ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων. Σήμερον καὶ ἡ ἐν Πελοποννήσῳ Λαύρα, τὴν χαριτόβρυτόν σου κάραν Ἀλέξιε, τοῖς ἐγκωμίοις καταστέρουσα, φειδρῶς πανηγυρίζει κραυγάζουσα. Πρεσβείαις Κύριε τοῦ σοῦ Ὁσίου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Α'.

Οσιε πάτερ θεόφρων Ἀλέξιε, τῷ δι' ἡμᾶς ἐκουσίως νεκρωθέντι Χριστῷ, ἀνεπιστρόφως ἠκολούθησας· καὶ πᾶσι χαίρειν εἰπὼν, τὴν σάρκα κακουχίας ἐνέκρωσας· καὶ περωθεὶς τῷ πνεύματι, κατέπαυσας εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, ἐν αἷς τοῦ θείου φωτός ἐκτυπώτερον ἀπολαύων, μέμνησο τῶν τιμώντων σου τὴν μνήμην τὴν αἰσιδέαστον.

Ἦχος πλ. Β'.

Εκ θρέφους τὸν Κύριον ἀπὸ καρδίας ἐζήτησας· καὶ εὐρὼν ὃν ἐπόθησας, συνανεκράθης αὐτῷ, ῥέοντα πλοῦτον ὑπερηδῶν καὶ δόξαν χαμαίζηλον καὶ πρὸς τὰς ἀρχάς καὶ ἐξουσίας τοῦ κοσμοκράτορος ἀντιπτάς καὶ νικήσας, ἀκηράτων στεφάνων ἡξίωσαι, μετὰ τῶν Ἀγγέλων εἰς αἰῶνας ἀγαλλόμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. Β'.

Επέφανε σήμερον ἕαρ σωτήριον, καὶ ἐορτὴ χαρμόσυνος, Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ ἡ πανσέβαστος μνήμη, τῶν μὲν τῆς νηστείας ἀγῶνων τὸ αὐστηρὸν καθιδύνουσα, τὸ δὲ ῥάθυμον τοῦ βίου πρὸς ἐργασίαν ἐγείρουσα, καὶ τοῖς ἀσκητικοῖς αὐτοῦ πόνοις, ὡς ἑαρινοῖς ἀνθεσι, καὶ μύροις μυστικαῖς, τοὺς πιστοὺς εὐοδιάζουσα, καὶ πρὸς ἀρετὴν ὑπαλείφουσα. Ὡς δὲ τηλαυγὴς Ἥλιος τὰς τῶν θαυμάτων ἀκτῖνας ἐκπέμπει, διαλύουσα πᾶσαν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων σκοτόμαιναν. Αὐτῷ πιστοὶ βοήσωμεν· Ἁγίε Ἀλέξιε μὴ διαλείπης ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεῦν πρὸς Κύριον, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον ἡμᾶς ἐκτελέσαι καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἰ ἄμπελος.

Ἐν τῷ Στίχῳ. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρων Ἀλέξιε διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, τῆς ζωῆς κατεφρόνησας, ἀπορρίψας ἅπαντα, πλοῦτον δόξαν, τρυφήματα, πατρίδα, νύμφην καὶ τοὺς γεννήτορας. Καὶ τὸν σταυρὸν σου ὥμοις ἀράμενος, χαίρων προσέδραμες τῷ Χριστῷ μακάριε. Καὶ νῦν παρестὼς ἱκέτευε, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Ομιλος Ὁσίων Ὁσιε, Ἱεραρχῶν ἡ πληθὺς, τῶν Μαρτύρων ὁμήγουρις, πάντων τῶν Ἀγίων σε οἱ χοροὶ ὑπεδέξαντο. Ἐν οὐρανοῖς σε Θεὸς ἐδόξασε, καὶ ἐπὶ πάσης γῆς ἐθαυμά-

στωσεν. Ὡντως ἐκπλήξεως, καὶ θαυμάτων ἐμπλεως, ἡ σὴ ζωῇ, τριτάκῳ Ἀλέξιε, Κυρίου ἀνθρώπε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοινὶς ἀνθήσει.

Η ἀρετὴ σου παράδοξος, καὶ ἀρεστὴ τῷ Θεῷ, καὶ αὐτὸς σὲ ἐδόξασεν, ἐν τῇ ἐκδημίᾳ σου, προσφωνήσας σε ἄνωθεν ἡγιασμένον αὐτοῦ θεράποντα, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν προσελαβετο. Ὅθεν συνέδραμον βουλεῖς καὶ ἄρχοντες καὶ ἱερεῖς, πάντα πιστῶν τάγματα, ἀνευρημοῦντές σε.

Δόξα Ἦχος πλ. Β'.

Οτιε πᾶτερ Ἀλέξιε, τῶν σῶν θαυμάτων αἱ ἀκτῖνες πᾶσαν τὴν ὑψηλὴν διαδραματοῦσαι κατερώτισαν διὸ καὶ παρά πάντων μακαρίζῃ, χάριν προχέων ἀένναον, ἐκ τῶν ἁγίων καὶ μυριπνῶν λειψάνων σου. Σὺ γὰρ τὰ τῶν πονηρῶν δαιμόνων μηχανήματα κατέλυσας, τῶν συμπαροικούντων σοὶ ἀνθρώπων ὀρθοτομήσας τὰ κινήματα. Μὴ ἐμπαίζῃς τοῖς ταπεινοῖς τῷ σχήματι, τοὺς σοὺς θεράποντας ἐξεπαιδεύσας. Μὴ φρονεῖν χαμαιζήλα, τοὺς σοὺς γεννήτορας ἐδίδαξας. Μὴ ὑψηλοφρονεῖν τοῖς δυναστεύουσιν καὶ ἡγεμόσι παρήνεσας. Πᾶσιν ἀνθρώποις, διὰ τῆς σῆς ἐν Χριστῷ κεκρυμμένης ζωῆς, σωτήρια φάρμακα προσήνεγκας. Τοῖς ἁγίοις Ἀγγέλοις συνόμιλος γέγονας, ὧν καὶ τὸν βίον ἐξήλωσας. Παρηγίαν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτῆται ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Δ'. Πρὸς Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκρίξης ἐβλάστησας περιφανοῦς καὶ πιστῆς, ἐκ πόλεως ἤθησας βασιλικῆς καὶ λαμπρᾶς Ἀλέξιε πᾶνσοφς πάντων δ' ὑπερρρονήσας, ὡς φθαρτῶν καὶ βρόντων, ἔσπευσας συναρθῆναι τῷ Χριστῷ καὶ δεσπότη. Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει αἰεὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τὸ ἐπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Ὁ ρ θ ρ ω.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν σύμπαθέστατον Κυρίου ἀνθρώπον, τὸν τῆς ἀσκήσεως στερεὴν ἀδάμαντα, τὸν στεφανίτην τὸν λαμπρὸν Ἀλέξιον εὐφημοῦμεν· οὗτος γὰρ διέλαμψεν ἐπὶ γῆς ὡς τις Ἀγγελος,

Πνεύματος γενόμενος καθαρὸν οἰκητήριον διὸ καὶ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἔλαβεν, ἱσθῆναι τοὺς κλινόντας.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογίαν, καθίσματα.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ο πάντων Βασιλεῦς, Ῥώμῃ τῇ βασιλίδι, σὴν κοίμησιν λαμπρῶς οὐρανόθεν μηνύει, καὶ πάντες συνέδραμον, τὸ σὸν σκῆνος, Ἀλέξιε, κατασπάσθαι, νότων ποικίλων ἰάσεις ἀρϋόμενοι, ὡς ἐκ πηγῆς ἀενάνου διὸ σὲ δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁδηγήσον ἡμᾶς.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, Καθίσματα, Κατεπλάγῃ Ἰωσήρ.

Κατεπλάγῃ βασιλεῦς, ἰδὼν σου χεῖρα τὴν νεκράν, χάριτι κρατοῦσα ἰσχυρῶς συνεπτυγμένον, εἰλητόν, καὶ μηδενὶ τῶν παρόντων ἐπαφειῖσαν· τότε προσελθὼν, ὥσπερ εὐνώμων υἱός, πανευλαβῶς ἡτήσατο καὶ ἔλαβε καὶ ἀναγνοὺς ἐθαύμασεν ἀξίως, καὶ μετὰ δέους ἀνέκραξεν. Ἀνθρώπος ὄντως Θεοῦ ὑπάρχεις, πάνσεπτε πᾶτερ Ἀλέξιε.

Δόξα καὶ νῦν. Κατεπλάγῃ Ἰωσήρ.

Τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχος. Ἐκ νεότητός μου. κτλ.

Εὐαγγέλιον ὁσιατικὸν καὶ ὁ Ν'. εἰτα οἱ Κανόνες,

Κανὼν πρῶτος, φέρων ἀκροστιχίδα ταύτην·

«Ἄδω προθύμως ἄσμα τῷ Ἀλεξίῳ. Κυρίλλου.»

Ὁδὴ Α'. Ἦχος Α'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Αόρατε Κύριε, καὶ Βασιλεῦ πάσης κτίσεως, Θεὲ πολυέλεε, τῶν αγαθῶν χορηγέ, ὁ δωρούμενος σοφίαν τοῖς ἀσώροις, τὸν νοῦν μου καταύγασον, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δειλία συνέχομαι, ὑμνεῖν τὸν ὄντως σου ἀνθρώπον, τὸν θεῖον Ἀλέξιον, Δέσποτα Κύριε· ὁθεν δέομαι, καθάρας με παντοίων παθῶν, μοὶ χορήγησον λόγον ἐπάξιον.

Ωδίνες στεριώσεως εἰς φῶς σὲ Πᾶτερ ἐξήγαγον, ἀκτῖνες τοῦ Πνεύματος σὲ ἀναγέννησαν, καὶ ἐξέλαμψας, ἀπὸ δυσμῶν ὡς ἄλλος ἀστὴρ παμφαέστατος, φωτίζων ἅπαντας.

Πατρόθεν ὑπέρτιμος, καὶ ἐκ μητρὸς ὑπερένδοξος, προήλοες μακάριε, καὶ ἐκ πατρίδος κλεινῆς· σὺ δ' ἀπέβλεψας πρὸς δόξαν τῇ ἀγήρῳ πάντα τὰ βρόντα παριέντες Ὅτιε.

Θεοτοκίον.

Ράβδος ἀνατείλασα τῆς Ἰεσσαί, ρίζης ἄχραντε, ὡς ἄν-
θος ἀμάραντον, Χριστὸν ἐβλάστησας, τὸν ὑπέρχρονον Θεὸν
ἐκ σοῦ λεχθέντα, καὶ σάρκα γενόμενον δι' ἀγαθότητα.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Σὲ τὸν Θεοῦ ἄνθρωπον αἰνέσω μάκαρ. Ἰωσήφ.»

Ὡδὴ Α'. Ἦχος Β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Στενοτάτην ὠδεύσας ὁδὸν ἀμεμπτον καὶ ὀσιον βίον σοφὴ
μετελθὼν ἐκ νεότητος· διό μου τὴν στένωσιν καταπλάτυνον
τοῦ νοδῶ, εὐφημῆσαι σε, τὸν πρὸς παραδείσου πλάτος ἀνλι-
ζόμενον μακάριε.

Εαυτὸν διόλου τῷ Θεῷ μάκαρ ἀναθέμενος, ἐξω σαρκὸς
καὶ κόσμου ἐχρημάτισας πλούτου διαρρέοντος, τὸν οὐράνιον
προτιμήσας καὶ μένοντα, καὶ ἐνεγκαμένης πόλιν τὴν Σὼν
τὴν αἰωνίζουσαν.

Τῆς νιδύος σὺ τῆς μητρικῆς στείρωσιν διέλυσας, ἀπο-
τεχθεὶς ὡς Σαμουὴλ πανόλβιε· ἐν γαστρὶ καρδίας δὲ τὸν ἁ-
γιώτατον συλλαβὼν φόβον, ἔτεκες, πνεῦμα σωτηρίας, θεῶν
ἀρετῶν τε διὰ πίστει.

Θεοτοκίον.

Ο Πατρὶ συνάναρχος Υἱός, ἔσχεν ὡς αἰτίαν σε τῆς πρὸς
ἡμᾶς, Παρθένε, ὁμοιώσεως, μόνην ὑπὲρ ἅπασαν κτίσιν, ἄ-
χραντε, καθαρὰν σε εὐράμενος· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε πᾶσαι γε-
νεαί, καὶ μακαρίζομεν.

Ὡδὴ Γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Ονομα ἐκτίσω θεομάκαρ, ἀξίως τῶν πράξεων τῶν σῶν,
ὡς ἀπαλλάττων ἅπαντας νόσων σαρκὸς καὶ πνεύματος, καὶ
τούτῳ σοὶ τὸ χάρισμα Πνεῦμα τὸ θεῖον δωδότηται.

Θάνατον ὑπέστης κατὰ Παῦλον, δουλώσας τὸ σῶμά σου
τῷ νῷ· καὶ θνήσκων μὲν ἐκάστοτε, αἰεὶ δ' ἀνανεούμενος, οὐ-
κέτι ζῶ γάρ, ἔλεγες, ζῇ δ' ἐν ἐμοὶ Χριστὸς Κύριος.

Υπῆρξας ὡς ἄταρκος τῇ φύσει, γονέων καὶ νύμφης ὀδυρ-
μοῖς καὶ θρήνοις μὴ χαμπτόμενος, πασι δ' ἐμπαροινούμενος,
ἔτεσι πλείστοις Ἄγιε, καὶ πᾶσι τούτοις ἀγνοούμενος.

Θεοτοκίον.

Μόνη συνέλαβες ἀρρήτως τὸν κτίστην τῶν ὅλων ἐν
σαρκὶ καὶ μόνη τὸ ἀνθρώπινον, κατάρας τοῦ πρᾶπατορος,
βυσθῇ ἐμεσίτευσας· ὅθεν ἀγνή, σὲ δοξάζομεν.

Κανὼν δεύτερος Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος.

Νυττόμενος τῷ ἔρωτι τῇ· ἀγνείας, θάλαμον, τοῦ ἐπὶ
γῆς, οὐράνιον ἀντηλλάξω, καὶ κοσμικῶν ἡδονῶν, τὴν ἡδίσ-
την Ἀγγέλοις ἐξομείωσιν.

Θορύβους τοὺς ἐν βίῳ τε, καὶ ὄγκον πλούτου ἔλιπες,
καὶ μετανάστης γέγονας τῆς πατρίδος, πάτερ Ἀλέξιε, τοῦ
Χριστοῦ τὴν πτωχείαν ἐκμιμούμενος.

Ενόνοις τε καὶ δάκρυσι, καὶ ἐγκρατεῖα πάνσορε, τὸ
ἀγαθὸν ἐζήτησας, πότε ἤξει φῶς ἐπιγνώσεως τὴν ἀπάθει-
αν φέρον τῇ καρδίᾳ σου. Θεοτοκίον.

Θᾶνω ἀθεώρητος τοῖς Ἀγγέλοις ἄχραντε, κάτω ἐκ σοῦ
γενόμενος, καθοράται τέλειος ἄνθρωπος, ἀπολλύμενον κέ-
σμον· ἀνακτώμενος.

Κάθισμα. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τοὺς ἰδρώτας καὶ πόνους τοὺς σοὺς σοφὴ, νοερῶς θεω-
ροῦντες πάντες πιστοί, πάσης κατανύξεως τὰς ψυχὰς ἐμπι-
πλάμεθα καὶ πρὸς θεῖους ὕμνους, καὶ δόξαν καὶ αἰνεσιν, τοῦ
Δεσπότη τοῦ ὅλων, παμμάκαρ Ἀλέξιε, πόθῳ ἐγκαρδίῳ,
ἐαυτοὺς συγκινοῦμεν, ὥδαίς σε γερχίροντες, ὡς Κυρίου θε-
ράποντα, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι
πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ὡδὴ Δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Ωρμησας εἰς Ἐδεσαν Πάτερ σοφὴ, φεύγων τὴν τῆς
νύμφης συνάφειαν, καὶ παροικήσας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ,
χρόνον πολὺν διήγαγες, ἄγνωστος πᾶσιν ἀξιάγαστε.

Σταδίῳ ἐνίκησας τὸν δυσμενῆ πλοστον βδελυξάμενος ἄσ-
τατον, καὶ πενητεύσας, τοῦ δὲ μένοντος αἰεὶ θουαυροῦ ὄρε-
γόμενος, οὗ καὶ κληρονόμος γεγένησαι.

Απτεγος καὶ ἄοικος ὠφθης ἐν γῇ, ὡς τὰ θεῖα ποθήσας

σκηνώματι, κόσμου δ' ἐμίσεις τὰ ἡδέα καὶ τερπνὰ, καὶ ἔζησας ὡς Ἀγγελος, Θεῷ συνῶν καὶ μετὰ σώματος.

Σὲ τὸ ἱλαστήριον πάντων βροτῶν πίστει ἱκετεύω, καὶ δέομαι, εὐλογημένη ἱλεόν μοι τὸν κριτὴν, τὸν σὸν Υἱὸν ἀπεργασαι, ὅπως ἐν αἰνέσει δοξάζω σε.

Κανὼν δεύτερος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Υπέμεινας τὴν πτωχείαν, προσαίτης γενόμενος, πτωχὸς ὥσπερ Λάζαρος· ἔρως γὰρ Θεὸς ἠρέθιζε μάκαρ, τὴν καρδίαν σου, ἐπιποθοῦσαν τὸν πλοῦτον τὸν οὐράνιον.

Απέριττον καὶ ἀπράγμονα βίον ἐπόθησας, ἀπαξ σιτιζόμενος τῆς ἐβδομάδος Ἀλέξιε, πόθῳ τῆς μενούσης τε ἀδιαρρέυττου παμμάκαρ ἀγαπήσεως.

Ναὸν Θεοῦ τὴν καρδίαν ζητῶν ἀπεργάσασθαι, ἐν οἴκῳ ἡγάπητας τῆς Θεομήτορος, ἔνδοξε, πάντοτε καθέζεσθαι, καὶ τὰ οὐράνια κάλλη ἐνοπτρίζεσθαι.

Θεοτοκίον.

Θηλάσασα τὸν δοτῆρα, Παρθένε τοῦ γάλακτος πεινώσαν καὶ στένουσαν νῦν τὴν καρδίαν μου κόρεσον, πάσης ἐπιγνώσεως, καὶ κατανύξεως θείας ἱκετεύω σε.

Ὡδὴ Ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Μεράνας τὴν σάρκα σου, νηστείας καὶ δεήσεων, ἀπαξ ἐβδομάδος ἄρτου μόνου, Πάτερ, μετείχες, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ταμίευμα ἔχων ἐν ψυχῇ, ἄρτον τὸν οὐράνιον, συντηροῦντά σε πνεύματι.

Απάντων προέκρινας τὴν ἄνω πόλιν κτήσασθαι, ἔθεν καὶ τιμὰς τὰς ἐν Ἐδέσῃ φεύγων, ἀπῆρες, ἔλθειν εἰς Κίλικας, Παύλου προσεδρεύσαν τῷ ναῷ, Κύριος δ' ἀνένευσεν οἴκαδε σὲ ἀπήγαγε.

Τὸ ὄμμα πρὸς Κύριον ὑψώσας πανοίδιμε, πρὸ πυλῶν εἰστήκεις τῶν γονέων, δάκρυσι τούτων, καὶ σῆς τρυγόνος ἀγνῆς, κεντούμενος, βέλεσι πικροῖς, λήροις τε τῶν δούλων σου, ἀλλ' ἀνένδοτος ἔμεινας.

Θεοτοκίον.

Ωμῆτερ Θεόνυμφε, τὰ τραύματα θεράπευσον ψυχῆς μου,

καὶ πάθῃ τῆς σαρκὸς μου, καὶ βραθυμίας σκότους ἀπέλασον, ὅπως εὐχαρίστως ἀνυμῶ, πόθῳ καὶ γεραίρω σε, τῶν πιστῶν τὴν ἀντίληψιν.

Κανὼν δεύτερος. Μεσίτης Θεοῦ.

Ροαῖς ἱεραῖς καταρδεύων πάντοτε δακρύων σου ψυχὴν, ἐγεώργησας στάχυν ἀληθῶς ἑκατοστεύοντα, γεωργῶ ἀθανάτω καλῶς διατηρούμενον.

Ωράθης ἐν γῇ, πολιτεῖαν ἄσαρκον μιμούμενος, τῇ ὑπεράβασσιν σου Πάτερ ἐγκρατεῖα ἀξιάγαστε, καὶ εὐχῆς προσεδρεῖα, δι' ἧς φῶς ἐχρημάτισας.

Πυρὶ προσευχῶν, ἀμαρτίας ἐφλεξας τὴν ὕλην σοφῆ, ἀγρούνοις δεήσῃσι πᾶσαν ἡδυπάθειαν ἐκοίμησας, κοιμηθεὶς δὲ, πρὸς φέγγος μετέβης τὸ ἀνέσπερον.

Θεοτοκίον.

Οφῶς κατοικῶν, τὴν ἀγίαν ὤκησε νηδύν σου ἀγνή, κόσμον ἀπολλύμενον σκότει ἀγνωσίας ἀνακτώμενος. Ὁν ἱκέτευε, πάντας φωτίσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὡδὴ Σ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Μὴ παύσῃ φέρων πρὸς Κύριον δεήσεις καὶ εὐχὰς, πανοίδιμε, ὑπὲρ τῶν δούλων σου, τῶν προσιόντων τῇ χάρι σου καὶ σεβομένων ταύτην ὡς θαυματόδρυτον.

Εχλορὸς καθεῖλες φρυάγματα, καὶ πάντα πειρασμῶν ὀχυρώματα, σταυροῦ τῇ χάριτι, ῥωσθεὶς ἐνθῶς πανεύφημε, καὶ νῦν πιστῶν προστάτης Θεῷ παρίστασαι.

Βίον ἀπλοῦν καὶ ἡσύχιον πολήσας, τῆς πατρίδος ἐξέφυγες, εἰς ξένην Ὀσίε, κάκει τιμαῖς ἐνογλούμενος, ἐν πύλαις σῶν γονέων διηγες ἄγνωστος.

Θεοτοκίον.

Υμνεῖν αἰεὶ σε ὀφείλομεν, ἀλλ' ὅμως πρὸς ἀξίαν οὐ σθένομεν, διὸ θαυμάζοντες πίστει τιμῶμεν τὸ ἄρραστον, φρικτῶς ἐν σοί, Παρθένε, πραχλὸν μυστηρίον.

Κανὼν δεύτερος. Ἐν ἀδύσσω πταισμάτων.

Ναὸν ζῶντα Θεοῦ ὡς γενόμενον, τοῦ Χριστοῦ τὸ σκήνωμα, ἡ Ἀπειρόγαμος προσφανεροῦ κρυπτόμενον, καὶ δοξάζει λαυθάνειν σπουδάζοντα.

Αἰ εὐχαί σου Θεῷ ὡς θυμίαμα, μάκαρ, προσεδέχθησαν· ἔνθεν τῷ βίῳ σου τὰ τῶν πιστῶν φρονήματα· εὐωδίας, Πνεύματι χάριτι.

Ιερὰ πολιτεία κοσμούμενον, πάλιν ὁ Χριστὸς μὴ βουλόμενον ἔνδοξε, σὲ τῇ πατρίδι δίδωσιν, ἀποφεύγοντα δόξαν τὴν πρόσκαιρον. Θεοτοκίον.

Νόμους οὐσεως, ἄχραντε Δέσποτα, ὁ δημιουργὸς καὶ νοητὸς τῆς κτίσεως, ἐκ σοῦ ἀρρήτως τίκτεται, καὶ θεοῦ με δι' ἄμετρον ἔλεος.

Κοντάκιον, πρὸς τό. Ἐπεφάνης σήμερον.

Αλεξίου σήμερον τοῦ πανολβίου ἑορτὴν τὴν πάνσεπτον ἐπιτελοῦντες εὐλαβῶς, αὐτὸν ὑμνήσωμεν λέγοντες· Χαίροις Ὅσιον τερπνὸν ἐγκαλλώπισμα. Ὁ Οἶκος.

Τὶς τὰς σεπτάς σου ἀρετὰς ἀξίως εὐφημήσει, καὶ ἱκανῶς αἰνέσει· Ἀλέξιε θεόφρων; τὴν σωφροσύνην, τὴν ὑπομονήν, τὴν πραότητα, τὴν ἐγκράτειαν τὸν ἀκατάπαυστον ὕμνον, τὴν ἄκραν σκληραγωγίαν, τὴν ἄμετρον ταπεινώσιν, δι' ὧν Ἀγγέλοις ἐφάμιλλος γενόμενος, πρεσβεύεις ἀεὶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός. Διὸ ἀκούεις, Ὅσιε, παρὰ πάντων πιστῶν· Χαίροις Ὅσιον τερπνὸν ἐγκαλλώπισμα.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ'. Μαρτίου μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Στίχοι.

- » Ἄνθρωπος ἐν γῇ τοῦ Θεοῦ κληθεὶς. μόνος,
- » Ἐξεῖς τὴν καὶνὴν καὶ πόλιν Πάτερ, μόνος.
- » Ἐβδόμη δεκάτῃ, Ἀλέξιε, πότμον ἀνέτλης,

Ὡδὴ Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ανθρωπίνως σε τοῦ βίου, Πάτερ, ὅσιε, δεόν ἐξέρχεσθαι, χάριτι λαδῶν, ἐν αὐτῷ, ὅστις εἶ, ἐδήλωσας σαφῶς, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εὐφρόσυνος περέδωκας τῷ πνεύματί σου τῷ Θεῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λόγος ἄνωθεν ἠχῆσας, συνεκάλεσε Ῥώμης οἰκήτορας πάντας, ὁμοῦ συνελθεῖν, Θεόφρων Ἀλέξιε, πρὸς τὴν κηδεῖαν σου, ἀποδόσαντάς σοί τε τιμὴν τὴν πρέπουσαν, καὶ τῷ πάντων κτίστῃ δόξαν.

Ενθους ἔφριξεν ἀναξ ὁ εὐσεβέστατος, τὰ κατὰ σὲ ἐπιγνούς· ὅθεν πρὸς τὸ σκῆνός σου σπεύσας, τὸν εὐσχημον χάριτην ἔλαβε, καὶ ἀναγνούς ἀνέκραξεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Ενὴν δύναιμι, Παρθένε, σοὶ παρέσχετο, σάρκα ἐκ σοῦ προσλαβὼν ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων Κύριος· διὸ θεράπευσον τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος, πάνταργε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Κανὼν δεύτερος. Ἀντίθετον πρόσταγμα.

Επέμεινας ὅσιε, τῶν γεννητόρων, πυλῶσι καθήμενος καὶ ὅλως ἀγνοούμενος, καὶ παίδων παροινίαν ὑποδεχόμενος, καὶ καταπατίζόμενος δεινῶς, καὶ ἐν πτωχείᾳ πολλῇ θλιβόμενος.

Σαρκὸς σου τὸ φρόνημα ἀπονεκρώσας, ὁρῶν τοὺς γεννητόρας, καὶ τούτοις ἀγνοούμενος τῆς φύσεως ἔσπεγες τὴν βίαν δαίε, καὶ τὴν παρόρασιν τῶν σῶν ἀπείρων παίδων, ἐπιθλιβόντων σε.

Ωθαύμα! πῶς ἔμεινας ἀεὶ πτωχεύων, ἐν πλούτῳ, Ἀλέξιε, ἀπείρου ταπεινώσεως; πῶς ἤνεγκας παῖζεσθαι καὶ ὀνειδίζεσθαι, ὑπὸ παίδων πάνσοφε τῶν σῶν, ἀγνοησάντων τὴν πολιτείαν σου; Θεοτοκίον.

Μεγάλου διακόνος σὺ μυστηρίου ἐγένου πανάμωμε· Θεὸν γὰρ ἐσωμάτωσας, μεγάλων κακῶν ἡμῶς ἀπολυτρούμενον, τοὺς σὲ μεγαλύνοντας ἀγνή, εὐλογημένην, θεοχαρίτωτε.

Ὡδὴ Η'. Παῖδες εὐαγεῖς.

Ιδεῖν πᾶσα πόλις σε Ῥωμαίων ποθοῦσα, συντόνως κατηπεύγετο· ἀναξ δὲ προσέταξεν ἐν τῷ ναφ̄ τεθῆναι σε, κακεῖ πάντας ἀρύεσθαι νόσων ἰάματα, καὶ χαίρειν διὰ σὲ, καὶ δοξάζειν τὸν Δεσπότην πάντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωράθης φαιδρότατος τὴν ὄψιν, ἐκλάμπων, φωτεινός τις ὥσπερ Ἀγγελος· Δαίμονες ἡλαύνοντο, νόσοι ἐδιώκοντο τυφλοὶ τὸ φῶς ἀνέβλεπον, καὶ ἀνορθοῦντο χολοὶ, πᾶς κεκαχωμένος ἰάθη, χαίρων, εὐλογῶν, δοξάζων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κηδεῖσαι τὸ σκῆνός σου ἡ πόλις συνηλθε μετ' εὐλαθείας, προσκομίζουσα ἄσματα ἐξόδια· βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες παρί-

σταντο γεραίροντες, και μοναχῶν ἢ πληθύς· χοροὶ σε ιερέων ἐκύκλουν και ἀρχιερέων, ὑμνοῦντες τὸν Σωτῆρα.

Θεοτοκίον.

Υπὸ τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας, και μόνης ὑπεραπείρου ἀγαθότητος, ὁ Θεὸς καμπτόμενος, διὰ σοῦ ἐπέφανε τοῖς ἐπὶ γῆς θεόνυμφε, σωματωθεὶς ἀληθῶς, και πάλιν διὰ σοῦ οἰκειοῦται τοὺς ὁμολογοῦντας ἀεὶ σε Θεοτόκον.

Κανὼν δεῦτερος. Κάμιнос ποτέ.

Αγνωστος τὸ πρὶν γεννήτορσιν ὑπάρχων, ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐκδημίας σου, τούτοις τὸ μυστήριον ἐκκαλύπτεις φανερούμενος, εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐνδόξε, τοῦ μεγάλως σε και ἀξίως δοξάσαντος.

Κύριος φωνῇ μεγάλῃ φανεροὶ σε, πάσῃ τῇ Ῥώμῃ τὸν κρυπτόμενον ἠθσαυρὸν πανόλβιε, ἐν πτωχῷ σχήματι χεῖμενον, και δωρεαῖς ἰάσεων, ἅπαντας τοὺς ἐν πίστει σοὶ προσιόντας πλουτίζοντα.

Αρχοντες λαῶν και βασιλεῖς συνῆλθον, και ἱερεῖς μάκαρ κηδεῦσαι σε, Θεοῦ ἐπινεύσσει, και κατείδον μέγα θέαμα, θαμβούμενοι τοῖς θαύμασιν, Ὅσιε, οἷς ἐτέλεις, θεία δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ρεύσαντας ἡμᾶς τῇ πάλαι παραβάσει, ἀνακαινίζων ὁ φιλανθρωπος, ἀρρευστως σεσάρκωται ἐξ ἀφθάρτου σου πανάμωμε νηδύος, και ἐρρύσατο ἅπαντας ἁμαρτίας καταφθορᾶς παναμώμητε.

Ὡδὴ Θ'. Ἄπας γηγενής.

Ρόδον εὐθαλὲς ἐκ Ῥώμης ἐβλάστησας, και εὐωδιάσας πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, θαυμάτων λάμπεισι κλειζόμενος, και ἀρετῶν ἀκρότησι καλλωπιζόμενος· διὸ πᾶσαν τῶν πιστῶν γεραίρει σε Ἐκκλησία, λαμπρῶς εὐφημοῦσα σε. Ἴδες ἅπερ ζῶν ἐπέθεις οὐράνιαι, Πάτερ, σκηνώματα· ὡς γὰρ ἐξεδήμησας, ἐδέξαντό σε ἅγιοι Ἀγγελοι, σὺν Ἀποστόλοις Μάρτυρες, Ἱεραρχῶν τε χοροὶ, σὺν Προφῆταις Ὅσιοι και Δίκαιοι, και Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐστεφάνωσε.

Λάμπεισιν αἰετῆς ἀγίας κάρας σου, Λαύρα, νῆσος Πέλοπος, σὺν σκήνωμα, Πάτερ, καταυγάζεται, και ἐμφαυδρύνεται βολαῖς ταῖς τῶν θαυμάτων σου, και πᾶσα χώρα πιστῶν ἐκβοῶσα· Χαίροις παναοίδιμε, ὁσιότατε πάτερ Ἀλέξιε.

Ορεξον κάμοι τὴν θείαν βοήθειαν θερμαῖς πρεσβείαις σου· πρόφθασον, και ῥῦσαί με νόσου βαρεῖας ψυχῆς και σώματος· και δὸς τῷ σῶ θεράποντι ποιεῖν, ἐκάστοτε, τοῦ Κυρίου τὰ σεπτά θέληματα, θεοδόξαστε πάτερ Ἀλέξιε.

Θεοτοκίον.

Υψιστον Θεόν, σωτῆρα κυήσασα τὸν πανοικτίρμονα, οἰκτεῖρον τὸν δοῦλόν σου, πρὸς μετανοίας τρίβους ἐδήγησον, τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου ποίησον, τῶν αὐτοῦ με ἐνεδρῶν περιζῶσε, και πυρὸς αἰωνίου ἐξάρπασον.

Κανὼν δεῦτερος. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ιδεῖν, κατηξίωσε Θεοῦ τὴν δόξαν ὅσιε, αὐτοῦ σε ἐν τέλει μάκαρ δοξάσαντος· φῶς γὰρ οἱ μὴ βλέποντες εἶδον, και τῷ λαλεῖν ἐβόων, οἱ πρῶην τυγχάνοντες ἄλλαλοι παναοίδιμε Ἀλέξιε.

Ωράθης προκείμενος, και πρὸς ταφὴν ἀγόμενος, ὥπερ ἥλιος, Πάτερ πέμπων ἰάσεων τὰς μαρμαρυγὰς παραδόξως, και σκοτεινὰ πάθη φυγαδεύων, και φλέγων τοὺς δαίμονας, και φωτίζων τοὺς θεόφρονες.

Συνῆλθε κηδεῦσε σε πατριαρχῶν ὁ πρόκριτος, βασιλεὺς τε ὁ λίαν φιλοχριστότατος, ἄρχοντες πρεσβύται και νέοι, και μοναστῶν χοροὶ θεία νεύσει, καθαγιαζόμενοι τῇ προσφάσει σου μακάριε.

Ηρπάγης ἐν ἄρματι τῶν ἀρετῶν δοχούμενος, και κατέπαυσας ἐνθα ὁσίων τάγματα, και τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, Πατριαρχῶν, και πάντων δικαίων, μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησο, τῶν τιμῶντων σε Ἀλέξιε.

Θεοτοκίον.

Φωνήν σοι προσάγομεν τοῦ Γαβριὴλ γηθόμενοι, Χαῖρε λέγοντες, χώρα ἡ ἀγεώργητος· χαῖρε τῆς κατάρας ἡ λύσις· χαῖρε πηγὴ ὕδατος τοῦ ζῶντος, Ὅσιων τὸ καύχημα, Θεοτόκε ἀειπάθνε.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς,

Ωθαῦμα! πῶς ἐν πυλῶσι σῶν γεννητόρων χρονίως, ὡς τις ἀδάμας, ὑπέστης, φύσεως βία μὴ καμφθεὶς, γονέων τε και συζύγου, Ἀλέξιε, πικροὺς θρήνους;

Θεοτοκίον.

Χροσποκώτατε πύργε.

Ἐν τοῖς Αἰνοῖς. Ψάλλ. τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος Α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δεῦτε συμφώνως ἐν ὕμνοις πιστοὶ τιμήσωμεν, τὸ μέγα τῶν Πατέρων, και Ὅσιων τὸ κλέος, Ἀλέξιον τὸν ὄντως ἄν-

ὁρωπον τοῦ Θεοῦ, ὃν ἀκηράτοις χαρίσμασιν, ἐν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς ἐθαυμάστωσεν.

Οἱ ἀσθενεῖαις βαρεῖαις ἐξεταζόμενοι, προσέλθετε προθύμως, Ἀλεξίῳ τῷ πᾶν· οὗτος γὰρ ἰᾶται πάντων τῶν πιστῶν πάθη τὰ χαλεπώτατα, ῥῶσιν παρέχων βεβαίαν τοῖς πρὸς αὐτὸν προσιοῦσιν ἀδιστάκτῳ ψυχῇ.

Ως παρρησίαν μεγίστην τῶν πόνων ἐπαθλον, ἔχων πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱκετεύων μὴ παύσῃ, ῥυσθῆναι τῶν σκανδάλων τοῦ πονηροῦ, κοσμικῶν τε κακώσεων, τοὺς σοὺς ἱκέτας, ὦ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς εὐσεβείας οἱ παῖδες πόθῳ συντρέχουσιν, Ἀλέξιε τρισμάκαρ τὴν ἀγίαν σου μνήμην πιστῶς πανηγυρίσαι, ὑμνοῦντες Θεὸν, ἐν ᾧδαῖς τε καὶ ᾠσμασι, τὸν θαυμαστὸν ἐν ἀγίοις, ὃς ἐκπληροῖ τὰς εὐχὰς τῶν φοβουμένων αὐτόν.

Σήμερον τίρπεται πᾶσα ἡ Πελοπόννησος, καὶ πόλις Κολαβρύτων, σὺν τῇ ἀγίᾳ Λαύρᾳ, πλουτούσῃ τὴν σὴν κάραν, εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ σὲ Πάτερ δαξάζοντος, καὶ δι' αὐτῆς ἐνεργούντος πᾶσι πιστοῖς τῶν θαυμάτων τὰ παράδοξα.

Δόξα. Ἦχος πλ. Α'.

Αδαμάντιε τὴν ψυχὴν, πῶς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέσωμεν; Σὺ γὰρ μέτρα φύσεως ὑπερέβης, ὑποστάς ὡς ἄσαρκος πάντα κόπον, πόνον καὶ ἀνθρωπίνης καρδίας. Φίλτρων ἑκαρτέρεις δόξνας φιλοστοργίας σπαραγμοὺς, συγγενείας πόθον, οἰκετῶν παροινίας, ἀσκήσεως ἀγῶνας, σκληραγωγίας βασάνους. Ἐένος ἔξης ἐν τῇ πατρίδι, ἄγνωστος ἐν τοῖς οἰκείοις, ἀσώματος ἐν σαρκί. Ἐν πίστει μέγας, ἐν ταπεινώσει θαυμαστός, ἐν πειρασμοῖς ἀκράνδατος, ἐν πᾶσιν ἄθλοις νικηφόρος. Ἀγίε Ἀλέξιε πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΛΕΞΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ιδοὺ πᾶρεσιν ὁ κενὸς τῆς ἐγκρατείας ἀγαπητοί· τὸ στάδιον ἡνέφκεται· ὁ ἀγωνοθέτης καὶ βασιλεὺς Χριστὸς ἀνωθεν ἵσταται βλέπων τὴν προθυμίαν τῶν ἀθλητῶν· οἱ ἄγιοι Ἀγγελοὶ κρητοῦσι τὰ στέφη τῆς θείας χάριτος ὡς βραβεῖα πολυτίμητα, ἵνα στεφανώσῃ πάν-

τας, ὅσοι νομίμως ἀθλήσῃσι, καὶ νικήσῃσι ἀνδρείως τὴν ἀποστάτην καὶ ὑπερήφνον Δίξιμονα. Διότι πᾶς ὅστις γενναίως ἀγωνισθῇ κατὰ τῆς ἀμαρτίας, οὐχὶ πρόσκαιρον ἀπολαμβάνει τιμὴν καὶ στέφανον εὐμάραντον, ἀλλὰ δόξαν αἰώνιον, καὶ ἀμοιβὴν ἀτελείτητον. Οἱ μὲν γὰρ βασιλεῖς τῆς γῆς ὅταν γυμνάζουσιν τοὺς στρατιώτας ἀπονέμουςι ἕνα καὶ μόνον χάρισμα φθαρτὸν καὶ ἐπίκαιρον, καὶ μόλις ὀλίγων χρυσῶν νομισμάτων ἄξιον καὶ τοῦτο πάλιν εἰς καὶ μόνος λαμβάνει, ὅστις ἀριστεύει καὶ φανῇ πάντων τῶν ἄλλων στρατιωτῶν ἰσχυρότερος. Ἀλλ' ὁ ἐπουράνιος Βασιλεὺς ἀτελείτητον ἡμῖν χαρίζει μακκαρίτητα, καὶ ταύτην κληρονομοῦσιν ὅσοι πολεμήσῃσι γενναίως. Αὐτὸς ἡμᾶς προσκαλεῖ καὶ σήμερον ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου λέγων· «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι.» Ὅστις θέλει φησὶν· οὐδένα βιάζει· δῶρον γὰρ ἡμῖν ἔδωκε τὸ αὐτεξούσιον· προσκαλεῖ δὲ πάντας ὡς εὐεπλάγχυνος, καὶ διψᾷ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, διὰ τοῦτο καὶ νοθετεῖ καὶ διδάσκει πόσον κέρδος ἔχει ὅστις ἀπκρηθῇ τὴν σάρκα καὶ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῆς, ὑπομένον τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πόνους τῆς ἐγκρατείας καὶ μιμούμενος τὸ πάθος τοῦ Κυρίου. Διότι λέγει πάλιν· «Τὶ γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» Ὅλος ὁ κόσμος οὐκ ἔστιν ἀντάξιός τῆς ψυχῆς. Κἂν λοιπὸν κερδίσῃ τις ὅλον τὸν κόσμον, (ὅπερ ὑπάρχει σχεδὸν ἀδύνατον)· κἂν υποταχθῇ εἰς αὐτὸν ὅλοι αἱ ἡγεμονίαι καὶ τὰ βασίλεια τῆς οἰκουμένης, ἔπειτα κολασθῇ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, οὐδὲν ὠφίληται, ἀλλ' ἀπώλεσε τὸ πᾶν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀσυγκρίτως περισσότερον ὄφελος ἀπολαμβάνει ὁ μικρότερος δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, παρὰ τὸν κραταιότερον καὶ πλουσιώτατον βασιλέα τῆς γῆς, ἔπρεπε ἵνα φροντίζωμεν μὴ περὶ πρόσκαιρων σωματικῶν ἀπολαύσεων, ἀλλὰ περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀκολουθοῦντες πιστῶς τῷ Δεσπότη Χριστῷ· ὅστις διὰ τῶν ὀλίγων ἡμῶν κόπων ἀποδίδωσιν εἰς ἡμᾶς αἰωνίως ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οἱ ὀκνηροὶ καὶ ῥέθυμοι ἀμελοῦσιν ὡς φιλόσκαροι, λέγοντες, ὅτι παρῆλθεν ἡδὴ τῶν ἀγῶνων ὁ καιρὸς καὶ ἡ φύσις ἡσθένησεν, οὐδὲ δυνάμεθα πλέον φυλάττειν τὴν ἐγκράτειαν καθὼς οἱ παλαιοί. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη πρόφρασις ἐστὶ δαιμονική. Πάντα καιρὸν δυνάμεθα τὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς ἀγωνίζεσθαι, ἐὰν θέλωμεν. Ἐρχομεν τοσούτων ἀγίων υποδείγματα καὶ παλαιῶν καὶ νεωτέρων, ἅτινα καθίστανται εἰς ἡμᾶς ἐλεγχος πρὸς πολλὴν ἡμῶν αἰσχύνην καὶ καταρρόνησιν. Βλέπομεν γὰρ νέους εὐγενεῖς καὶ βασιλέων υἱοὺς καὶ ἀπογόνους, υἱεῖνες οὐ μόνον δόξαν καὶ πλοῦτον καὶ πᾶσαν σαρκικὴν ἡδυσθένειαν κατεργρόνησαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς φιλότατους γονεῖς αὐτῶν κατέλιπον, καὶ αὐτὴν (τὸ θυμωμένον τὴν ἡγχαμένην αὐτῶν σύζυγον, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ποιητοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν. Τοῦτο δὲ τὸ ἐθελούσιον διαζύγιον ὑπέμειναν καὶ ἄλλοι δοῦλοι τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, στερηθέντες πασῶν τῶν σαρκικῶν ἀπολαύσεων, καὶ τὸν ἔνθεον ἔρωτα προτιμήσαντες, ἀλλὰ πλέον τῶν ἄλλων κατόρθωσαν ὁ πτωχὸς τῷ πλούτῳ, τῇ δὲ ψυχῇ πλουσιώτατος Ἀλέξιος, ὁ τοῦ Θεοῦ ὄντως σῶματι, τῇ δὲ ψυχῇ πλουσιώτατος Ἀλέξιος, ὁ τοῦ Θεοῦ ὄντως

ἄνθρωπος, καὶ δοῦλος αὐτοῦ γνησιώτατος, ὅστις διέτριψε τοσούτους χρόνους ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ὑπὸ μὲν τῶν συγγενῶν ἀγνοούμενος, ὁπὸ δὲ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ ἐμπαίζομενος. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ὑπέμεινε ὁ γενναῖος ἀγωνιστὴς ἀναλογιζόμενος τὴν πλουσίαν ἀμοιβὴν καὶ τὸν πολὺ τιμὸν στέφανον, ὃν ἔμελλεν κῦρῳ ἀνταποδώσειν ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης εἰς τὸν Παράδεισον· διὸ καὶ ἀπρηνήθη τελείως τὸν ἔξω ἄνθρωπον καὶ ἀρχόμενος τὸν σωτήριον στυγρὸν τῶν θλίψεων ἠκολούθησε τῷ Δεσπότη ἀγαλλιώμενος. Καὶ νῦν ἐν οὐρανῷ, χάριν τῆς ἐπὶ γῆς προσταξίμου κακοπαθείας καὶ θλίψεως, ἀπολαύει αἰώνιον εὐφροσύνην καὶ ἄρρητον ἀγαλλίασιν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ βασιλείαν ἀδιάδοχον δικαίως καὶ πρεπόντως· διότι ὅστις νίκησεν τὴν σαρκικὴν φιλαυτίαν καὶ ὅλον αὐτῆς τὸν στρατὸν, ἡγουν ὅλα τὰ πάθη τοῦ σώματος καθυποτάξας αὐτὰ τῷ πνεύματι, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ἐντολήν, οὗτός ἐστιν ἄξιος ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων, πολὺ πλεονεκτῶν τὸν βασιλέα Ἀλέξανδρον, καὶ τοὺς Κτίστας, καὶ τοὺς λοιποὺς μονάρχας, ὅσοι τὸν κόσμον ἐξουσίασαν. Διότι οἱ ἐν ἄρετοι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ νικῶσι τὰ ψυχοκτόνα πάθη τῆς σαρκὸς, καὶ καταβάλλουσι τοὺς Δαίμονας· ὅθεν καὶ δικαίως παρὰ Θεοῦ ἀντιδοχαίονται, ἀπολαμβάνοντες παρ' αὐτοῦ βασιλείαν ἀδιάδοχον καὶ αἰεὶ διαμένουσιν. Τοῦτο τοῦ θαυμαστοῦ Ἀλεξίου τὸν βίον, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, βούλομαι σήμερον διηγέσθαι, καὶ προσέχετε ἀκριβῶς, ἵνα λάβητε πολλὴν τὴν ὠφέλειαν, διότι ἄλλος ἁγίου βίος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦτον κατανοητικώτερος ἕκαστος καὶ ὠραιωτέρος.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν εὐσεβεστάτων βασιλέων Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου, ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ῥώμην ἄρχων τις δνόματι Εὐφημιανός· ἄνθρωπος πλούσιος μὲν τὰ σωματικά ἀγαθὰ, πλουσιώτερος δὲ τὰ ψυχικά, καὶ πλεῖστα ἐν ἄρετοι καὶ θαυμάσιος, ἐργάτης ἐπιμελῆς καὶ ἄκκος τοῦ μυστικοῦ ἀμπελῶνος τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ, οὗ τινος πάσα· τὰς ἐντολὰς ἐσπούδαζε φυλάττειν ἀπραχάλευτα, ἐκκρίτως δὲ κατὰ τὴν ἐλεηλυμένην ὑπῆρχεν ἀμίμητος, διανεμὼν καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τοὺς ἐνδεεῖς τοῦ πλούτου τὰς χάριτας· ἔτρεφε πεινῶντας, ἐνέδου γυμνοὺς, ὑπέδεχτο ξένους, καὶ τούτους ἐφιλοξέει καὶ εὐηργεῖ πλουσιοπάροχα, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὁ εὐλογημένος αὐτοῦ οἶκος ὑπῆρχε λιμὴν τῶν πενήτων καὶ καταφύγιον. Εἶχε δὲ καὶ ὑπηρετάς πολλοὺς χρυσοζῶνους καὶ φοροῦντας ἱμάτια λαμπρὰ καὶ πολύτιμα· αὐτὸς δὲ ὁ αἰμύνητος ἔτρωγε πάντοτε μετὰ τὴν ἐνάτην ὥραν ἅπαξ τῆς ἡμέρας, καὶ πρῶτον μὲν συνήθριζεν ἀνθρώπους πτωχοὺς, ὅσους εὕρισκεν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ παρατιθεὶς αὐτοῖς τράπεζαν, ὑπηρετεῖ χερσὶν ἰδίαις αὐτοῦ, ὅπως ἔχει μισθὸν περισσύτερον. Τῶν δὲ συγγενῶν αὐτοῦ φίλων τινὲς δι' ἀνοησίαν ἔφεγον αὐτὸν πολλάκις, λέγοντες, ὅτι πράττει πρᾶγμα ἀπρεπὲς ὑπηρετῶν πένητας ἀνθρώπους τοιοῦτος ἄρχων περιφανέστατος· ἀλλὰ τοῦτο τοῖς ὑπηρεταῖς ἀνῆκει, κακεῖνοι ποιήτωσαν τὰ δεόντα. Ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς μετὰ ταπεινώσεως ἀπεκρίνατο λέγων. αὐτοὶ εἰσιν ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου μου, ὅστις προσέτεξεν εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἵνα τούτους ἀγαπῶμεν, καὶ ὅσων εὐεργεσίαν ποιήσωμεν εἰς αὐτοὺς αὐτοὶ ἡμῶν ἀνταμείβει τὴν χάριν πλουσιοπάροχον· Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ, Ἀγλαΐα ὀνόματι, γυνὴ εὐλαβὴς καὶ ἀγαθὴ,

καὶ ἦσαν καὶ οἱ δύο πορευόμενοι ἄμεμπτοι τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, πλὴν εἶχον λύπην, διότι ἦσαν ἄτεκνοι, μὴ γεννῶντες παιδίον διαδόχον τοῦ γένους καὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν. Ὅθεν ἐδέοντο τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ μετὰ πίστεως, ἵνα δώσῃ τέκνον αὐτοῖς κατὰ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. Ὁ δὲ Κύριος ἐπήκουσεν αὐτῶν τῆς δεήσεως καὶ συλλαβούσα ἡ Ἀγλαΐα, ἐγέννησεν υἱὸν καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν Ἀλέξιον. Ἐγένετο λοιπὸν πολλὴ χάρα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην καὶ ἄμετρος ἀγαλλίασις. Ἀφοῦ δὲ τὸ παιδίον ἀπεγαλλίασιν, παρέδωκαν αὐτῷ διδασκάλους πρὸς σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ ἐδιδάσκετο μέχρι ἡλθεν εἰς ἡλικίαν νόμιμον. Καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ὀξύνουσαν καὶ εὐφυῆ, ἔμχεν εἰς ὀλίγον καιρὸν πᾶσαν παιδείαν ἐκκλησιαστικὴν τε καὶ κοσμικὴν, καὶ ἀπέβη σοφώτατος. Ὅθεν γνωρίσας τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου καὶ ἄστατον, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανάσιαν ἐβουλεύσατο βουλὴν ἀγαθὴν, ἵνα ἀπαρνηθῇ τὰ πρόσκαιρα καὶ εὐμαρυντὰ ἀγαθὰ τῆς παρούσης ζωῆς, ὅπως κληρονομήσῃ τὰ ἄφθαρτα καὶ αἰώνια. Ταῦτα μελετῶν καθ' ἑκάστην, ὁ ἐκ Θεοῦ πεφωτισμένος καὶ πίνσορος Ἀλέξιος, ἐνεδύθη ῥάσον τρίχινον κρύφα τῶν γονέων του· καὶ τοῦτο μὲν ἐφόρει κατὰ σαρκιν, ἔξωθεν δὲ περιβάλλετο μεταξωτὰ καὶ χρυσοῦρα, ὅπως μὴδεὶς περὶ αὐτοῦ ὑποψίαν τινα λάβῃ. Οἱ δὲ γονεῖς ἀγνοοῦντες τὴν ἐνθεον αὐτοῦ γνώμην, ἐσπουδαζόντων αὐτὸν εἰς γάμον συνάψαι, λίαν ποθοῦντες· ἰδεὶν ἀπογόνους· Ἐρουνήσαντες οὖν εἰς τὴν Ῥώμην, εὗρηκαν κόρην ὠραίαν καὶ πύργαλον ὁμοίαν αὐτῷ καὶ πλουσίαν καὶ εὐγενῆ ἐκ γένους βασιλικοῦ. Ὁ δὲ Ἀλέξιος εἶχεν τὴν καρδίαν ἀνυψωμένην εἰς τὰ οὐράνια καὶ οὐδέποτε περὶ ἐπιγείων ἐφρόνει, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην προσήχετο μυστικῶς πρὸς τὸν κρυφιογνώστην Θεόν, καὶ δάκρυα ποταμῶν ἔρρεε δεόμενος ὅπως αὐτὸν δικώσῃ τῶν παγίδων τοῦ κοσμοκράτορος Διαβόλου, καὶ φωτίσῃ πρὸς τὸ συμφέρον. Καὶ τοιαῦτα μὲν ἔλεγε προσευχόμενος σχεδὸν δι' ὅλης τῆς νυκτός, τὴν ἡμέραν δὲ πάλιν ἔτρεχε εἰς τὰς ἐκκλησίας χάριν προσκυνήσεως, καὶ τοῖς πτωχοῖς ἐμοίραζεν ἐλῆα καὶ φανερά καὶ ἀπόκρυφα· ἵνα καὶ αὐτοὶ παρακαλῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν Κύριον, ὅπως τύχῃ σωτηρίας. Πρὸς δὲ τοὺς γονεῖς ἔλεγεν, ὅτι τὸν γάμον οὐ στέργει, διότι ἔχει φροντίδας καὶ μερίμνας πολλὰς. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐπαραβίασαν αὐτὸν πρὸς ὑπακοήν, λέγοντες, ὅτι ἡ νύμφη ὑπῆρχεν ἤδη ἐκλελεγμένη, τοιαύτην ἄλλαν ὁμοίαν ὕστερον οὐκ εὕρησουσιν. Ὅθεν μὴ δυνάμενος ἐναντιωθῆναι πρὸς τοὺς γονεῖς ἔστεργε μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον, καὶ ἐγράφη τὸ συνοικεσίον, ἔσθωεν ἡμῶς ἐμελέτα κατὰ δίκαν, ἵνα φύγῃ δραπετευσάς εἰς τόπον ξένον, ὅπως φυλάξῃ τὴν παρθενίαν ἄφθορον. Ὡς οὖν ἡλθεν ἡ ἡμέρα τῆς νυμφεύσεως, ἀπῆλθον εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Βονιφασίου καὶ ἐστεφάνωσαν τὸ ἀνδρόγυνον. Ἐπειτα μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων καὶ ἄλλων μουσικῶν ὀργάνων, διῆγον ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ χαίροντες οἷτε ἄρχοντες τοῦ παλατίου καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν νεογάμων κατὰ τὴν σύνηθε. Τὸ ἐσπέρας δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνεχώρησαν ἐπευχηθέντες τοῖς νεονύμφοις καὶ τούτους οἱ γονεῖς ἕως εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον συνοδεύσαντες ἀπεχαιρέτησαν. Ὁ δὲ νέος

ἀφ' οὗ ἐμεινε μετὰ τῆς νόμφης· προσηύχετο ὥραν πολλήν, ἕως ἐκοιμήθησαν ἅπαντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ τότε τυλίξας τὸ δακτυλίδιον εἰς τὴν ζώνην αὐτοῦ, (ἦταν δὲ καὶ τὰ δύο πολύτιμα πράγματα) παρέδωκε τῇ κόρῃ λέγων· Ἀβέ ταῦτα φιλάτη, καὶ φύλαξον, καὶ ὁ Θεὸς ἔστω ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν ἕως ἂν οἰκονομήσῃ ἡ χάρις αὐτοῦ περὶ ἡμῶν ἄλλο τι νεώτερον. Ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ καὶ ἐλαβε χρυσίον καὶ λίθους· τιμίους, καὶ μαργαρίτας, ὅσα ἠδύνατο, καὶ ἐκδυθεὶς τὰ χρυσοῦσθρα φορέματά, ἐφόρεσε πτωχὰ καὶ κτεστισμένα, καὶ ἐξεληθὼν τῆς πόλεως κατέβη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκεῖ δὲ Θεοῦ εὐδοκούντος, εὗρίσκει πλοῖον ἀναχωροῦν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ εἰς Συρίαν καὶ ἐξέπλευσεν. Ὡς δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν Λαοδικεῖαν, ἐξῆλθε τοῦ πλοίου, καὶ διὰ ξηρᾶς ἐπορεύθη εἰς τὴν Ἐδεσσαν. Ἐκεῖ εὗρε τὸν περιφρῶν ναὸν, ὅπου ὑπῆρχεν ἡ ἀχειροποίητος εἰκών τοῦ δεσπότου Χριστοῦ, ἣν αὐτὸς ἔστειλε τῷ Αὐγάρῳ διὰ τοῦ Ἀνανίου, (ὡς φέρεται ἐν τῷ Συναξαριστῇ τῆς 16 Αὐγούστου). Ταύτην ἰδὼν ὁ Ἀλέξιος ἔλαβε πολλὴν ἀγαλλίασιν, καὶ διακηρύσσας εἰς τοὺς πτωχοὺς τὸ χρυσίον καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους, ἔμεινε εἰς ἐκεῖνον τὸν ναὸν ἐνδεδυμένος ὡς εἰς τῶν πενήτων, πελκαῖά καὶ ἄχρηστα ἱμάτια, ἵνα βλέπῃ καθ' ἑκάστην τὸν πολυπόθητον χαρακτήρα τῆς τοῦ δεσπότου μορφώσεως, καὶ ζητῶν ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, ἐξόδευσεν ἐκ τῶν χρημάτων ὀλίγα καὶ ἠγόραζεν ἄρτον πρὸς τὴν ἀναγκαίαν ζωτροφίαν, τ' ἄλλα δὲ διεμοίραζε τοῖς πτωχοῖς. Αὐτὸς δὲ ὅλην τὴν νύκτα προσηύχετο καὶ πᾶσαν Κυριακὴν μετελάμβανε τῶν θείων Μυστηρίων. Τόσον δὲ ἐταλαιπωρήθη ἐκ τῆς πολλῆς ἐγκρατείας, ὥστε ἠφάνισθη πᾶσα ἡ ὠραιότης τοῦ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἡ ὄψις ἐμελάνισεν, ἡ σὰρξ ἐξηράνθη, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐθάμβουν καὶ μόνον ἔμεινε τὸ δέρμα καὶ τὰ κόκκαλα.

Οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ἦλθεν ἡ ἡμέρα καὶ τὸν μὲν Ἀλέξιον οὐχ εὗρον ἐν τῷ θαλάμῳ μόνον δὲ τὴν νύμφην σκυθρωπὴν καὶ περιλυπον, μαθόντες τὴν ἀνέλπιστον τοῦ παιδὸς ἀναχώρησιν, ἐθρήνουν καὶ ἔτυπτον τὸ στῆθος πικρῶς ὀλογύοντες· ἔπειτα ἰδόντες ὅτι τὰ δάκρυα οὐδὲν ὀφειλοῦσιν, ἔστειλαν ἀνθρώπους ἵνα ζητήσωσιν εἰς διαφόρους τόπους καὶ χώρας ἐξετάζοντες ἐπιμελῶς μήπου τοῦτον εὑρωσι. Κῆκεῖνοι μετὰ σπουδῆς ἀπελθόντες καὶ ἐξετάζοντες ἀκριβῶς εἰς πόλεις καὶ χώρας πολλὰς, οὐδὲν ἔμαθον περὶ αὐτοῦ. Ἀπῆλθον δὲ τινες ἀντῶν καὶ εἰς τὴν Ἐδεσσαν καὶ ἠρώτησαν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ζητούμενος ὑπῆρχεν ἐκεῖνος ὁ πᾶμπτωχος, βλέποντες αὐτὸν ἐν τοσούτῃ εὐτελείᾳ ἀλλὰ καὶ ἐλεημοσύνην αὐτῷ ἔδωκαν οἱ δοῦλοι αὐτοῦ, οὐδεὶς δ' αὐτὸν ἐγνώρισε διὰ τὴν πτωχείαν τοῦ ἐνδύματος καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ σώματος. Ὁ δὲ Ἀλέξιος κατανυγὲς τῇ καρδίᾳ ἐδάκρυσε· καὶ δοξάζων τὸν Κύριον ἔλεγεν· «Εὐχαριστῶ σοι Θεέ μου, ὅτι μὲ ἡξίωσας ἵνα λάβω ἔλεος καὶ παρὰ τῶν πρῶην ὑπηρετῶν μου. » Ἀφ' οὗ γοῦν οἱ ἀπεσταλμένοι περιελθόντες χωρὶς πολλὰς καὶ πᾶμπολλας μοναστήρια, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν ἁπρᾶκτοι· τότε μάλιστα ἐπληρώθη θρήνων καὶ ὀδυρμῶν, οὐ μόνον ὁ οἶκος τοῦ Εὐρημικανοῦ, ἀλλὰ, οὕτως εἰπεῖν, ἅπας τόπος,

καὶ οἶκος τῆς πόλεως, καὶ αὐτὸ τὸ παλάτιον. Πάντες οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς, ἑκατὸν ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες ἀνήλικοι. Ἐθρήνουν οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἀπαρηγόρητοι, καὶ πάντες οἱ τοῦ οἴκου ἐμαυροφόρεσαν, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἥτις ἐκλείσθη εἰς ἐν τῶν δωματίων, ἀσφαλίτασα καὶ τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα, καὶ ἐκδυθεῖσα τὰ μαλακὰ ἱμάτια, ἐνεδύθη τρίχινα, στάκην ἐβαλLEN εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐκοιμάτο εἰς ψαθίαν ἀτημέλητα θρηνοῦσα καθ' ἑκάστην τοῦ φιλάτου υἱοῦ τὴν στέρησιν. Ἡ δὲ πάλιν ἄρχη καὶ καὶ δύσμοιρος νόμφη πολὺ ἐλειονότερον ἐθρήνει τὴν αἰφνιδίαν καὶ ἀπροσδόκητον δυστυχίαν· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, οὐδεὶς ἔμεινε ἀδάκρυτος εἰς ἐκεῖνον τὸν οἶκον· τὸν πρῶτον μὲν περιχρῆτε καὶ πανεφόρουν, τότε δὲ περίλυπον καὶ πανόδυτον. Οὕτως αὐτοὶ μὲν εἶχον θλίψιν σαρκικὴν θρηνοῦντες ἀπαρμύθητοι, ὁ δὲ μακάριος Ἀλέξιος ἔχαρε πνευματικῶς ἐν τῇ ξεντείᾳ, δοξάζων τὸν Κύριον, ὅστις ἐλύτρωσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν φροντίδων τοῦ βίου καὶ διαφύλαξεν ἄγνωστον, ἵνα μὴ περιπλεχθῇ εἰς δυσκολίας ὁ πόθος αὐτοῦ. Ἐποίησεν οὖν εἰς τὸν γάρθηκα τοῦ ναοῦ ἐκείνου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, χρόνους 17, διάγων πολιτείαν θαύρεστον. Ὅθεν οἱ ἐγγῶροι ἐτίμων αὐτὸν ὡς ἅγιον, βλέποντες τὸν ἐνθεον αὐτοῦ βίον. Αὐτὸς δὲ φοβούμενος μὴ στερηθῇ τῆς οὐρανόου δόξης, δοξαζόμενος προσκείμενος ἐπὶ τῇ γῇ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐμελέτησεν ἵνα μεταβῇ εἰς ἄλλον τόπον ἄγνωστον. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸν λιμένα, εὗρε πλοῖον ἀπερχόμενον εἰς τὰ μέρη τῆς Κιλικίας, καὶ ἐπέβη εἰς αὐτὸ, σκοπῶν ἀπελθεῖν εἰς Ταρσόν, ὅπου ἦν ναὸς τοῦ ἁγίου Παύλου περιήρημος. Ἀλλὰ μετὰ πολλὰς ἡμέρας ὥς κἄντες περιφερόμενοι εἰς τὸ πάλαιον, ἐφθασαν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ μὴ θέλοντες τοῦτο δὲ ὑπῆρχεν οἰκονομία Θεοῦ, καὶ ὁ ἅγιος ἐγνώρισεν. Ὅθεν μὴδὲ ξένους, ἀλλ' οὐκ ἄλλους πλεον ἐπιβάρυνε βουλευσάτω βουλῇ, ἵνα παροικίῃ εἰς τὴν πατρικὴν αὐτοῦ οἰκίαν ἄγνωστος ἕως τέλους· ὅπως ἔχη καὶ μείζονα τὸν μισθὸν τῆς ὑπομονῆς. Ἀπελθὼν οὖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν προσευξάτο τῷ Θεῷ, δέόμενος ὅπως αὐτὸν ἐνισχύσῃ πρὸς τελείωσιν τοῦ μελετουμένου. Προσκυνήσας δὲ καὶ εἰς ἄλλας ἐκκλησίας, ὑπήντησε τῷ Πατρὶ ἐρχομένῳ ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων μετὰ πολλῆς συνοδίας κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, καὶ προσκυνήσας ἕως ἐδάφους εἶπε ταῦτα· παρκαλῶ σε, κράτιστε ἄρχων, ποίησον ἔλεος μετ' ἐμοῦ τοῦ ξένου καὶ παναπόρου, ἄφες με παροικῆσαι εἰς μίαν τινα γωνίαν τοῦ παλατίου σου, καὶ τρέφεσθαι ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἐκ τῆς τραπέζης τῶν δούλων σου· ὁ δὲ Θεὸς εὐλογῆσαι τὸν οἶκόν σου διὰ ταύτην τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, καὶ δώῃ σοι τὴν οὐράνιον βασιλείαν· κἂν ἔχῃς καὶ συγγενῇ τινα διατρίβοντα εἰς τὴν ξεντείαν, ἀξιώσαι σε ὁ Κύριος ἰδεῖν αὐτὸν καὶ ἀπολαῦσαι, ὡς ἐπιθυμεῖ ἡ καρδίᾳ σου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄρχων ἐδάκρυσεν, ἐνθυμηθεὶς τὸν υἱόν του· καὶ εὐσπλαγχνισθεὶς ἐδέξατο τὸν πένητα. Καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα τῶν ὑπηρετῶν, ὃν εἶχεν ἐπιμελεστάτον, παρέδωκεν αὐτῷ τὸν Ἀλέξιον ἐπιτάξας ἵνα περιθάλπῃ τὸν ξένον. Καὶ ὁ βεράπων παρκαλῶν τὸν Ἀλέξιον εἰσῆγαγεν εἰς οἶκον μακρόν, ὅπερ ἔτυχε κείμενον οὐ μακρὰν τοῦ δωματίου τῆς γυναικὸς

αὐτοῦ. Ὁ μὲν οὖν Εὐρημιανὸς ἔπεμπεν αὐτῷ καθ' ἐκάστην ἐκ τῶν βρωμάτων τῆς ἰδίας αὐτοῦ τραπεζῆς. Ὁ δὲ Ἀλέξιος ἐγένετο τροπὴς μόνον κατὰ πᾶσιν Κυριακῇν ἅρ' οὐ ἐκοινώνει τῶν Ἀχρανότων Μιστηρίων ἢ δὲ τροφή ἦν ἄριστος καὶ ὕδωρ, καὶ ταῦτα σύμμετρα, μόνον ἵνα μὴ ἀποθάνῃ διὰ τὴν ἀμετρον ἐγκάτειαν προσήγετο δὲ καὶ ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὰς ἡμέρας τὸ πλεῖστον μέρος. Βλέπων οὖν ὁ φθονερός καὶ μιτάνθρωπος Δάμιαν τὴν καρτερίαν αὐτοῦ τὴν θαυμασίαν, ἔτριζε τοὺς ὀδόντας καὶ ἔσπειρε δεινούς καὶ μεγάλους πολεμικούς, ὅπως αὐτὸν ἀναγκάσῃ ἀποβαλεῖν τὴν ἀνείκαστον ἣν εἶχεν ὑπομονήν. Καὶ πρῶτον μὲν παρώξυνε τοὺς δούλους εἰς τὸ περᾶν αὐτὸν καὶ ἐνοχλεῖν· καὶ ἄλλοι μὲν εἰσιδόμενοι καὶ ἐρράπιζον αὐτὸν, ἕτεροι δὲ κατέχεον ἐπ' αὐτοῦ τῶν ἀγγείων τὰ ἀποπλύματα, καὶ ἄλλας ὕβρεις καὶ παροινίας πολλὰς ἐπραττον εἰς αὐτὸν ἄνθρωποι τρυφῶντες καὶ ἀτακτοῦντες εἰς οἰκίαν μεγάλην· τὸν δὲ διωρισμένον αὐτοῦ φροντιστὴν πολλὰκις ἐλάνθων ἢ καὶ παρήκουον νοθετοῦντα. Αὐτὸς δὲ ὁ ἀείμνηστος ὑπέμεινε πάντα σιωπῶν, καὶ γινώσκων ὅτι ἐν δαιμονικῇ ἐνεργείᾳ ἐγίνοντο, καὶ πῶποτε οὐτ' ἐγόγγυσεν, οὔτε λόγον εἶπε κατ' αὐτὸν ἀρεπῇ μόνον τὸν δεσπότην Θεὸν ἰκέτευεν, ἵνα μέχρι τέλους ὑπομονὴν αὐτῷ παρέχῃ, μήπως ζημιωθῇ τὸν μισθὸν τῆς ἀναποδόσεως. Οὐ μόνον δὲ τοῦτον εἶχε τὸν πόλεμον ὁ ὅσιος, ἀλλὰ καὶ ἕτερον χλεπώτερον. Τὸ παρὰ θυρον τοῦ δωματίου τῆς νύμφης ἔδωκε πρὸς τὸ κελλίον τοῦ ὁσίου, διότι ἡ νύμφη, ὡς ἄλλη νέα Φουθ, οὐκ ἠθέλησεν ἐπανελθεῖν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἀλλὰ μετὰ τῆς πενθερᾶς συνεκίχθη, καὶ συνέκλειον ἀμφότεραι πολλάκις ὀδυρόμεναι ἢ μὲν τὴν χεῖρα, ἢ δὲ τοῦ φιλότατου καὶ μονογενοῦς υἱοῦ τὴν ὀρφνίαν καὶ στέρνησιν, καὶ οὕτε τὸ μάκρος τοῦ χρόνου, οὕτε αἱ παρὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων πικροταί παρηγορίαι ἠδύνατο καταπραῦναι τὸ πολὺ τῆς θλίψεως αὐτῶν· ἀλλ' ὅσον ὁ χρόνος προήρχετο μηδ' αὐθιγὰ φέρων μηδεμίαν ἀγγελίαν περὶ τοῦ ποθομένου, τοσοῦτον αἱ καρδίαι αὐτῶν πρὸς τὸν ἐκείνου πόθον ἀνεφλέγοντο. Καὶ ἤκουσε πολλάκις ὁ ἅγιος τὴν σύζυγον θρηνῶσαν κατὰ τὸ ἔθος τῶν γυναικῶν, καὶ λέγουσαν τοιαῦτά τινα· «Οὐαὶ μοι τῇ νύμφῃ τῇ κκκονύμφῃ καὶ ζώῃ χήρᾳ! φεῖ μοι τῇ παναθλίᾳ καὶ κκκιδάιμονι! Ποῦ ἄρα διατρίβει ὁ ἡγαπημένος μου σύζυγος; τί ἐπαθε νυμφίς μου φίλτατε; πῶς ἐφάνης οὕτω σκληροκάρδιος πρὸς ἐμὲ τὴν τάλαιναν; τί με τοσοῦτον ἐμίσησας; Ἄν εἶχες σκοπὸν ἐγκαταλιπεῖν με φυγὼν παρευθὺς, τί καὶ ὅλως μ' ἐνυμφεύεσσι; διατὶ μ' ἐρρίπτες εἰς βράχους, καὶ ὀδυνῶμαι τοσοῦτους χρόνους; διατὶ καὶ οὐδὲ μικρὸν μοι γρυμμάτιον ἔστειλες, ἀναγγέλων ποῦ καὶ πῶς διὰ γαίης εἰς τὴν ξένην γῆν, καὶ νοθετῶν με, τί γένωμαι, ποῦ πορεύομαι; Σὺ δ' οὐδὲ τοσαύτην φροντίδα ἔλαβες περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' ἅρ' οὐ μ' ἐνυμφεύθης ματαίως, ἔπειτ' ἄφαντος ἐγένου μισήσας ὡς προδοτὴν. Ἀλλὰ σὺ μὲν οὕτως ὡμὸς ἐφάνης περὶ ἐμὲ καὶ ἀσυμπαθής· ἐγὼ δὲ πᾶν τοῦναντίον ποιήσω· μιμήσομαι τὴν ἄμωμον τρυφὴν καὶ ἀδολον, ἥτις ἦσαν τὸν σύζυγον ἀπολέσθ, οὔτε εἰς χλωρὸν κλαδίον κέθηται πλέον, οὔτε καθαρὸν ὕδωρ πίνει οὔτε κελαιδεῖ. Θρηνεῖ δὲ

μόνον τὴν τύχην αὐτῆς, ἕως ἂν ἀποθάνῃ διὰ τὴν θλίψιν. Οὕτω ποιήσω καὶ γὼ ἢ δύστηνος καὶ ταλαίπωρος. Οὐ παύσομαι καθ' ἐκάστην θρηνούσα, ἕως ἂν ὑπὸ τῆς ὀδύνης τελευτήσω τὸν βίον.» Τοιαῦτα μὲν ἔλεγεν ἡ ὀδυρόμενη. Ἡ δὲ Ἀγλαΐς ἔτι πλείονα ὀδυρομένη καὶ ἀναλογιζομένη τὰς ὀδύνας, τοὺς φθίλους, τὰς βρασμούς, ὅσας ὑπέμεινε βραττάσασα τὴν οὐκ ἐν τῇ κοιλίᾳ, καὶ γεννήσασα καὶ θρέψασα φιλοστόργως. Αὐτὴ δὲ ἐξαίφνης ἀπαρνηθεῖς τὴν μητέρα προῖξεν ἑαυτὴν εἰς αὐτὴν ὀδύνας καὶ θλίψεις πολὺ πικροτέρας καὶ πλείονας καὶ διακροστέρας παρὰ τῆς γεννήσεως τὰς ὀδύνας. Ταῦτα πάντα ἤκουε συγχύσις ὁ ἀήττητος ἀγωνιστής καὶ ἐπίνει μὲν τὴν καρδίαν, καὶ ἐλυπεῖτο καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν ὀδυρόμενην, καὶ κατὰ τοῦτο μάλιστα βαρύν ὁ πονηρὸς ἐπέσφεν αὐτῷ τὸν πόλεμον καὶ λίαν ὀδυνηρόν. Ἀλλ' ὁ ἅγιος ἐβουλόμενος τὰ εὐαγγελικά τοῦ δεσπότη Χριστοῦ λόγια· Ὁ φίλων πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστι μου ἀξίος. Ἀντέτατε κατὰ τῆς σαρκικῆς ἀγάπης τὸν ἔνθεον ἔρωτα, καὶ ὑπέμεινε τὸν φλογμὸν τῆς καρδίας ὁ καρτερόψυχος, πόθῳ πόθον ἀντωσάμενος, οὐχ ὡς ὑπάρχων πρὸς τοὺς γεννήτορας ἀσπλαγχνος καὶ ἀμείλικτος, ἀλλὰ πολὺ πλέον ὑπὸ πᾶσιν πρὸς τὸν πλάστην καὶ σωτῆρα καὶ τούτου πολλὰκις ἐδίδετο μετὰ δακρύων ἵνα στηρίξῃ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπομονὴν ἕως τέλους· ὁμοίως προσήγετο καὶ ὑπὲρ τῶν γονέων καὶ τῆς συζύγου, ἵνα μὴ ἀποθάνωσιν ἀώρως ὑπὸ τῆς λύπης. Οὕτω λοιπὸν ὁ ἀείμνηστος διήγεν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον ἀγνώριστος ἐν σκληραγωγίᾳ ταλαίπωρος, ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ πολεμούμενος, ὑπὸ τῶν ἰδίων δούλων τοῦ ἐμπαίζομένου, οὐχὶ δέκα ἡμέρας ἢ ἑκατὸν, ἀλλὰ χρόνους ὀλοκληρούς δεκαεπτὰ ὁ τῷ ὄντι ἀδελφάντιος, καὶ οὐχὶ σαρκενός. Καὶ τότε ἀπεκάλυψεν αὐτῷ ὁ Κύριος ὅτι κατὰ τὴν ἐρχομένην Περσικὴν ἔμελλεν ἀνταυθιθεσθαι ἀπὸ τῶν κόπων καὶ βρασμῶν. Ἐζήτησε λοιπὸν παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ χάρτην καὶ καλὴν ἀρίστην καὶ ἔγραψε πάντα τὰ κατ' αὐτόν· καὶ πρὸς πλείονα θεοκλίωσιν ἔγραψε καὶ ὅσα κατ' ἰδίαν εἶπε πρὸς τὴν νύμφην ὅτε παρεδίδεν αὐτῇ τὴν ζώνην καὶ τὸ δακτυλίδιον καὶ ἕτερα ἀπόκριφα πράγματα ὅσα μόνον οἱ γονεῖς ἐγνώριζον· εἰς δὲ τὸ τέλος ἔγραψε ταῦτα· «Ἀέδομαι καὶ παρακαλῶ φιλόστοργοι γονεῖς μου, καὶ σὺ σεμνοτάτη σύζυγε μὴ ἀγανακτήσῃς κατ' ἐμοῦ, διότι παρῆρχον τοσαύτην θλίψιν καὶ βάσανον· καὶ γὰρ ἤλθον συλλυπούμενος ὑμῖν, καὶ πολλὰκις ὑπὲρ ὑμῶν ἐδεήθην πρὸς Κύριον, ἵνα δίδωσιν ὑμῖν ὑπομονήν, καὶ ἵνα τῆς αὐτοῦ βασιλείας ὑμᾶς ἀξιώσῃ· καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν αὐτοῦ εὐπλαγχνίαν ὅτι πληρωθήσεταί μοι τὸ αἵτημα· ὅτι καὶ γὰρ δι' ἀγάπην αὐτοῦ, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἐφάνην τοσοῦτον ἀσπλαγχνος καὶ πρὸς ἐμὲ σκληρότερος· ἀλλὰ κἀλλίον τὸ «Πᾶς πειθαρχεῖ τῷ Πλάστῃ καὶ Σωτῆρι μᾶλλον, ἢ τοῖς γονεῦσιν.» ὅπως δὲ πλέον ὑμᾶς ἐλύπησα, τοσοῦτω πλείονα καὶ τὸν μισθὸν ἔσται.» Ταῦτα γράψας ἔμεινε προσευχόμενος ἕως ὥρας τῆς μεταστάσεως. Ἦν δὲ τότε τῆς Ῥώμης ἀρχιεπίσκοπος Ἰννοκέντιος. Τούτου γούν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ἱεουργοῦντος ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, παρόντος καὶ τοῦ βασιλέως Ὀσμωρίου καὶ τῶν λοιπῶν τῆς συγκλήτου, ἡ

κούσθη, φωνὴ ἀνῶθεν τοῦ θυσιαστηρίου λέγουσα ταῦτα· «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς.» Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ παρεστῶτες ἐφρίξαν, καὶ πεσόντες κατὰ γῆς, ἐκραζόν τὸ Κύριε ἐλέησον· καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον ἤκουσθη καὶ ἑτέρα φωνὴ λέγουσα· «Τῇ Παρσχευῇ πρῶτ' ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ σώματος, καὶ ζητήσατε αὐτὸν ἵνα ποιήσῃτε δέησιν ὑπὲρ τῆς πόλεως, ὅπως μείνῃτε ἀβλαβεῖς.» Καὶ λοιπὸν τῇ Πέμπτῃ ἐσπέρας, συνθροίσθησαν ἅπαντες ἐν τῷ ῥηθέντι ναῷ τοῦ ἁγίου Πέτρου, καὶ τελείσαντες ἀγρυπνίαν ὅλην τὴν νύκτα ἰκέτευον ὅπως φανερώτῃ αὐτοῖς· ὁ Κύριος ποῦ εὐρήσουσι τὸν δοῦλον αὐτοῦ, ἦσαν δὲ παρόντες ὅ, τε πατριάρχης καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ παρ' αὐτῷ ὁ Εὐφρημιανός. Πρῶτ' εἰς πάλιν ἤλθε φωνὴ λέγουσα· «Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Εὐφρημιανοῦ ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.» Τότε λέγει πρὸς τὸν Εὐφρημιανόν ὁ βασιλεὺς· Εἰς τὸν οἶκόν σου ἔχεις κεκρυμμένον τοιοῦτον θησαυρὸν ἀνεκτίμητον, καὶ οὐδὲν ὤντι φανερώσας; Ὁ δὲ ἀπεκρίθη· «Ζῇ Κύριος ὁ Θεός μου, οὐδὲν ἐγίνωσκον ἕως σήμερον· ἀλλ' ὑπάγω δρομικῶς καὶ ἐρωτήσω τοὺς οἰκείους ἵνα εὐρωμὲν τὸν ποθοῦμενον.» Ἀπελθὼν οὖν ἡτοίμασεν καθέδρας διὰ τὸν βασιλέα καὶ τὸν πατριάρχην, καὶ τοὺς λοιποὺς ἄρχοντας, ἐρχομένους εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Καὶ ἐξῆλθον πάντες οἱ θεράποντες αὐτοῦ μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων πρὸς ὑποδοχὴν. Ὁ δὲ Εὐφρημιανός ἠρώτηεν τοὺς ὑπηρέτας, εἴ τινα γνωρίζουσιν ἄνθρωπον ἐνάρτεον ἐν τῷ οἴκῳ περικοινοῦντα· τότε ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ἀλεξίου εἶπεν αὐτῷ· «Ἵπολαμβάνω Κυρίε μου, ὅτι οὗτός ἐστι· ἐκεῖνος ὁ ξένος, ὃς με προσέταξας ὑπηρετεῖν, ὅτι μεγάλας ἀρετάς καὶ θαυμασίαις πράγματι εἶδον εἰς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον. Νηστεύει πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, καὶ τὴν Κυριακὴν κοινοῖ αὐτὸν τοῖς οἰκείοις· ἐπειτα τρώγει δύο οὐγγίαις ἄρτου καὶ πίνει ὀλίγον ὕδαρ· καὶ οὕτω διάγει πάντοτε· τὰ δὲ φαγητὰ ὅσα στέλλεις ἐκ τῆς τραπέζης σου δίδωσιν ἄλλοις πτωχοῖς ἀγρυπνεῖ τὰς νύκτας ὅλας καὶ προσεύχεται, καὶ (τὸ θαυμασιώτερον) ὑπομένει ἀταράχως τὰς ὕβρεις, ὅσας εἰς αὐτὸν ἐνίοτε ποιοῦσιν οἱ ἀναισχύνοι ὑπηρέται, οἵτινες καὶ ἐρράβισαν αὐτὸν ἐκ συνεργείας τοῦ Δαίμονος, καὶ τὰ σκεύη πλύνοντες κατέχον ἐπ' αὐτὸν τὰ ἀποπλύματα, παροξύνοντες αὐτὸν εἰς θυμὸν· ἀλλ' αὐτὸς ὑπέμεινεν ἅπαντα μηδὲ ὀλως ὀργιζόμενος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Εὐφρημιανός, ἔδραμεν εὐθύς πρὸς τὸν ἅγιον καὶ ἐφώνησεν αὐτὸν ἐκ τρίτου, ὁ δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Ὅθεν εἰσελθὼν εἰς τὸν οἰκίσκον, εὗρεν αὐτὸν κείμενον καὶ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ἐκράτει χαρτίνον, ὅπερ, ἐπειράθει μὲν λαβεῖν ὁ Εὐφρημιανός, ἀλλ' οὐκ ἐδυνάθη. Ὅθεν ἐπιστραφεὶς σπουδαίως ἀνήγγειλε τῷ βασιλεῖ τὰ γενόμενα, καὶ ὁ βασιλεὺς προσέταξε εὐθύς εὐτρεπίσαι κλίνην πολύτιμον, ὅπου ἔθηκεν τὸ ἅγιον λείψανον. Ἐπειτα ἀπεκάλυψεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἔλαμψεν ὡς ἄγγελος, ὥστε μὲν ἡδύναντο πρὸς αὐτὸν ἀτεινίζειν. Τότε ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ πατριάρχου κλίναντες τὰ γόνατα καὶ ἀσπασάμενοι τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου, εἶπον αὐτῷ μετὰ ταπεινώσεως· «Δεδόμεθα δοῦλε Χριστοῦ, δὸς ἡμῖν τὸν χάριτον τοῦτον ἵνα γνῶμεν τίς εἶ· καὶ ἄν-

θρῶπε τοῦ Θεοῦ ἐπουράνιε, μὴ παρακούσῃς· ὅτι ἀρχηγοὶ τοῦ λαοῦ ἐσμέν (εἰ καὶ ἀμάρτωλοι), ἐγὼ τε καὶ ὁ ἀρχιερεὺς οὗτος, ὁ τοῦ δεσπότου Χριστοῦ δοῦλος γνήσιος.» Ταῦτα ὡς εἶπον μετὰ δακρύων ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ γράμμα ὁ υἱός. Οἱ δὲ λαβόντες ἔχαρσαν, καὶ γενομένης σιωπῆς, ἀνέγνωσαν αὐτὸ λαμπρῶς τῇ φωνῇ εἰς ἐπὶ ἅπαντων. Ὡς οὖν ἐπληροφόρηθη βεβαίως ὁ Εὐφρημιανός ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ γεγραμμένων μυστικῶν, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Ἀλέξιος, ἀνεβόησε κλαίων πικρῶς καὶ διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ τὰς τρίχας, ἀπέσπα, καὶ τὸ στήθος ἐτυπτε, καὶ ῥίψας ἐκ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου κατέρρεε δάκρυα, κρουνηδόν, καὶ στενάζων ἐκ βάθους καρδίας ἐκραζεν· «Οἶμοι τέκνον γλυκύτατον! διατί μοι τοσαύτην ἔδωκας θλίψιν καὶ βάσανον; Διὰ τοσούτων χρόνων μὲ ἐβλεπες καὶ ἐκάστην τὸν ἄθλιον μαυροποροῦντα καὶ πενθοῦντα, καὶ ἐκ καρδίας στενάζοντα, πῶς οὐκ ἐφανερώθης εἰς ἐμὲ σπλαγχνισθεὶς; ὦ ἀγάπη μου· ὦ παρχυθία τοῦ γήραος μου καὶ ἀνάπυσσις! Οἶμοι! τί πράξω πρότερον ὁ ταλαίπωρος; τὸν θάνατόν σου πενήθσω; ἢ πανηγυρίσω τὴν εὐρεσιν; ἢ φύσις μὲ ἀναγκάζει θρηνεῖν, ἀλλὰ πάλιν οὐκ ἔστι κλαίειν τῶν ἁγίων κοίμησιν.» Ταῦτα καὶ ἄλλα πλείονα λέγοντος αὐτοῦ μετὰ φωνῶν ἰσχυρῶν, ἤκουσαν αἱ γυναῖκες τὸν θόρυβον· καὶ μαθοῦσαι ὅτι οὗτος ἦτον ὁ ποθοῦμενος, ὤρμησαν ἔξω τῶν θαλάμων ἀσκεπαῖς ὑπὸ τῆς σπουδῆς ἐξελθεῖν καὶ ἀνυπόδητοι· ἐπειδὴ δὲ συνήχθη ὄχλος πολὺς· ὃν οὐκ ἡδύναντο διασχίζειν, παρεκάλει τὸ πλῆθος ἡ μήτηρ (ἥτις προεπορεύετο τῆς νεάνιδος) τοιαῦτα κράζουσα· Παρχωρεῖτε παρακλῶ, δότε μοι τόπον, ἵνα ἰδῶ τὸ ἡγαπημένον μου τέκνον· δότε μοι τόπον ἄνθρωποι διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀποχαιρετήσω τὸν μονογενῆ μου υἱόν, τὸ φῶς τῶν ὁμμάτων μου· δότε μοι τόπον φιλόχριστοί, ὅπως ἀσπασθῶ καὶ νεκρὸν τὸ ἐμὸν ἀποκούμω.» Φθάσασα δὲ πρὸς τὸ τίμιον ἐκεῖνο καὶ ἅγιον λείψανον, ἐπέριψεν ἐκ αὐτοῦ ἐπάνω αὐτοῦ δάκρυα ρέουσα καὶ ποθινῶς αὐτὸ καταφιλοῦσα, καὶ πικρῶς ἐκτραγωδοῦσα τὴν συμφορὰν. Ὡσαύτως καὶ ἡ νεῖς προσπεσοῦσα ἐκατεθῆκει κοιτομένη, καὶ τί μὴ λέγουσα; Ἐκλαίον δὲ καὶ πάντες οἱ παρόντες, συμπονοῦντες ἐπὶ τῷ πάθει, δι' ὃ καὶ αὐτὰ σχεδὸν τὰ ἄψυχα συνεστέναν. Οὕτω δὲ θρηνοῦντας γοερῶς τοὺς γονεῖς καὶ τὴν σύζυγον, καὶ προσκειμένους ἐπὶ τῆς κλίνης ὦραν ἱκανὴν, πλησιάσαντες οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς οὐκ ἡδύναντο ἀποσπᾶσαι ἀπὸ τοῦ ἁγίου λειψάνου, καὶ μάλιστα ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ πατριάρχης ἀπεχώρισαν αὐτοὺς προσελθόντες, καὶ προσέταξαν ἐπαρῆσθαι τὴν κλίνην καὶ τεθῆναι εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, ὅπως ἀσπασθῇ τὸν ἅγιον ὅλος ὁ λαός, εἰς χάριτος μέθεξιν. Ἐκεῖ γοῦν ἐγένοντο ἐξαίσιμα θαύματα· κωροὶ ἐλάλησαν, τυφλοὶ ἀνέβλεψαν, δαιμονῶντες ἐβλήθησαν, λεπροὶ ἐκαθαρίσθησαν, καὶ πᾶσα νόσος ἡλαυνετο καὶ ἐφευγεν ἀπὸ τῶν πασχόντων, ὅσοι κατησπάζοντο τὸ ἱερὸν λείψανον. Ταῦτα βλέποντες οἱ παρεστῶτες, μᾶλλον ἐθαύμαζον καὶ τὴν εὐλάβειν ἠδύνατο καὶ ἐδόξάζον τὸν Θεόν. Ὅθεν καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ πατριάρχης ἐβάστασαν τὴν κλίνην διὰ εὐλάβειαν, ἵνα μετακομίζωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· οἱ δὲ γονεῖς μετὰ τῆς νέμης

ἐπηκολούθουν κλαίοντες· ἀλλ' οἱ ὄχλοι ἦσαν τόσον πολλοὶ ὥστε συνεθλίβοντο περὶ τὴν κλίνην καὶ οἱ βραστάζοντες αὐτήν, ὥτε βασιλεὺς καὶ ἀρχιερεὺς οὐκ ἠδύναντο προχωρεῖν. Ὅθεν ἐκέλευσε τοὺς ὑπηρέτας ὁ βασιλεὺς, ἵνα διασκορπίσωσι κατὰ γῆς νομίματα χρυσῆ τε καὶ ἀργυρῆ, ὅπως δοθεῖς ὁ λαὸς εἰς τὰ χρήματα, μὴ παρεμποδίξῃ τοῦ λείψανου τὴν πρόοδον, ἀλλ' ἐκεῖνοι τοσαύτην εὐλάβειαν ἐδείκνυν, ὥστε οὐδεὶς ἐπέβλεψεν εἰς τὰ χρήματα, μόνον εἰς τὸν ἅγιον εἶχαν ὅλον τὸν πόθον προσηλωμένον. Τότε ὁ ἀρχιερεὺς ὑπέσχετο πρὸς ἅπαντας, ὅτι οὐ ταφήσεται τὸ ἅγιον λείψανον, ἕως ἂν αὐτὸ πάντες ἀσπασθῶσιν, ἀγισμὸν ἐξ αὐτοῦ ἀρνούμενοι· καὶ οὕτω μετὰ βίας πεισθέντες παρεχώρησαν, καὶ μετοικίσθη τὸ λείψανον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ μίαν ἐβδομάδα. Καθ' ὅλας δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας παρέμειναν καὶ οἱ γονεῖς μετὰ τῆς νύμφης ἄσιτοι καὶ κλαίοντες ἀκαταπαύστως καὶ προσευχόμενοι. Ἐπειτα τοῦ βασιλέως προσταξάντος, ἡτοιμάσθη γλωσσόκομον ἀργυροῦν, καὶ ἐν αὐτῷ ἀποθέμενοι τὸ ἅγιον λείψανον, ἔθαψαν ἐντίμως ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου, ἐπιτελέσαντες μεγάλην πανήγυριν. Ἀνέβλυσε δὲ καὶ ὁ τάφος μύρον εὐωδέστατον καὶ ὅσοι ἐχρίσθησαν ἄσθενεῖς ἰατρεύθησαν.

Ἐκοιμήθη δὲ ὁ Ὅσιος τῇ 17 Μαρτίου μηνὸς ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ τετρακοσιοστῇ δεκάτῃ, Ῥώμης μὲν βασιλευντος Ὀυακίου, καὶ Μαρκανοῦ ἀρχιεπισκοποῦντος, καθὼς τινες γράφουσιν, ἕτεροι δὲ Ἰννοκεντίου. Κατὰ δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν βασιλευντος Θεοδοσίου, υἱοῦ Ἀρκαδίου. Εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος, τῆς ὁμοουσίου Τριάδος καὶ ἀδιαίρετου Θεότητος, ἣ πρέπει κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν ἅγιον Ἀλέξιον τὸν ἀνθρώπον τοῦ Θεοῦ.

Ψαλλόμενος ὑπὲρ νοσούντων καὶ πνιτοῦς θλιβομένων
(Ποίημα Διονυσίου ἱερομονάχου τοῦ Λακεδαιμονίου).

Ἦχος Δ'. Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενώς.

Οἱ ἐπιρείαι· τῶν δεινῶν χειμαζόμενοι, καὶ συνοχῇ τῶν παθημάτων θλιβόμενοι, νῦν προσδραμόντες Ἄγιε τῇ χάρι· τῇ σῇ κράζομεν Ἀλέξιε, σὲ θερμῶς δυσωπούντες· Λύτρωσαι τοὺς δούλους σου, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου, ὡς χάριν ταύτην ἔχων ἐκ Θεοῦ, ἰᾶσθαι πάθη, καὶ σῶζειν τοὺς κάμνοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε.

Εἴτα ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

« Ἐν σοί, Θεοῦ ἄνθρωπε εὐεκτήειν ἔχω. »

Ἦχος πλ. Δ'. Ἀρματηλάτην Φραῶ.

Επαγωγὴ τῶν συμφορῶν Ἀλέξιε, καὶ τρικυμῖαι παθῶν, ἐξ ἁμαρτιῶν μου πάντοθεν συνέσχον με, καὶ μαστιγοῦσιν

Ἄγιε, καὶ πικρῶς δυνῶμαι, καὶ κινδυνεύω πρὸς θάνατον· σῶσόν με λιταῖς ταῖς σαῖς, δέομαι.

Νενοσηκίας ἐξ ἀτόπων πράξεων τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, δδυνῆρά πάθη τὸ δύστηνον σῶμά μου παντοίως βασανίζουσι· καὶ στενάζω καὶ κράζω· Χριστοῦ θεράπων Ἀλέξιε, σπεῦσον ἀπολλύμενον σῶσον με.

Σὲ ἀκεσώδυνον πηγὴν ἰάσεων ἀνδειχθέντα λαμπρῶς, ὡς τοῦ Θεοῦ δούλον, Ἄγιε Ἀλέξιε, καθικετεύω, ἴασαι τῆς ψυχῆς καὶ σαρκὸς μου, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τοὺς μώλωπας, ὅπως σε γεραίρω σωζόμενος. Θεοτοκίον.

Ομολογοῦντις εὐσεβῶς μητέρα σε τοῦ εἰληφότος ἐκ σοῦ ὑπερφυῶς σάρκα, καὶ ἀνάρχως λάμψαντος ἐκ τοῦ Πατρὸς, κηρύττομεν Θεοτόκον σε κέρη, καὶ δυσωποῦμεν, διάσωσον χαλεπῶν κινδύνων τοὺς δούλους σου.

ᾠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ικετεύων μὴ παύσῃ τὸν ἀγαθὸν Ἄγιε, καὶ γλυκὺν Δεσπότην συγγνώμην δοῦναι πταισμάτων μοι τῶν χαλεπῶν καὶ πολλῶν καὶ τοῦ νοσοῦντος σαρκίου τὴν ταχέαν ἴασιν, ὅπως γεραίρω σε.

Θεαρόντως βιώσας, θαυμαστῶς ἰσάγγελον πολιτείαν ἤνυσας, Πάτερ, καὶ μετὰ σώματος, καὶ τῆς ἰάσεως μισθὸν παρὰ Θεοῦ ἐκμήσω τοὺς πιστῶς προσιόντας σῶζων Ἀλέξιε.

Εν ὧδας τε καὶ ὕμνοις ἀνευφημῶν Ὅσιε, σοῦ τὴν πολιτείαν γεραίρω καὶ τὰ θαυμάσια, καὶ τῶν πικρῶν δδυνῶν ταχύν σε, Πάτερ σωτήρα ἐκ Θεοῦ μοι φαινῆναι, καθικετεύω σε. Θεοτοκίον.

Οπολλὰς ἁμαρτίαις κατὰ κρασθεῖς, ἄχραντε, τέτρωμα ψυχῆς τε καὶ σώματος, τάλας καὶ βέβλημαι, καὶ θλιβόμενος δεινῶς· ἀλλὰ τῇ σῇ προστασίᾳ, οἰκτιρμῶν ἡ αὐτοῦ σῶσόν με, δέομαι.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, Ἀλέξιε, σοὺς ἱκέτας· ὅτι πέντες παινευλαβῶς εἰς σὲ κατατρέγομεν, ὡς ἄφθονον κρήνην τῶν ἰαμάτων.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενίᾳ πανύμνητε Θεοτόκε· κτλ.

Καὶ μνημονεύει ὁ ἱερεὺς. Εἴτα τὸ Κοντάκιον.

Πρεσβεία θερμῇ.

Τῇ κρήνῃ τῶν σῶν θαυμάτων νῦν, Ἀλέξιε, προτρέχω βῶδιν, δδύνῃ συνεχόμενος. Τῇ· σαρκὸς τὰ τραύματα καὶ ψυχῆς τὴν πόρωσιν ἴασε, καὶ τῶν δεινῶν με σῶσον σαῖς λι-

ταῖς τιμῶντα σεπτῶς τὴν θείαν χάραν σου.

Ὡδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Υμνους κροτῶ κείμενος, Πάτερ ἐν κλίνῃ μου, τοῖς ἐκ λάκκων, ὅμοι! καταβλίνουσιν ὁμοιωθεὶς, ὥσπερ ὁ Δαβὶδ ψάλλει, καὶ συγνώμην αἰτοῦμαι, ὥσπερ ἐξήμχρον Θεῷ, καὶ θεραπείαν τῶν παθῶν τῆς σαρκός μου, σαῖς πρεσβείαις, τρισμακάρ' Ἀλέξιε.

Νάμυ κρινῶν, ὡς ἀπὸ κρήνης ἀκήρατον, τῆς σωροῦ σου, Πάτερ μεγαλύνουμε, θαυματουργέ, βρύων ἀενάως, φλογώσεις ψυχῆς καὶ σώματος ὁρσιζεῖ, καὶ πραῖνει, τῶν παθῶν τὰς δύναντας θεραπεύων καὶ σώζων τοὺς κάμνοντας.

Ανωθεν σὺ, ἄνθρωπος Θεοῦ, Ἀλέξιε, προσεκληθῆς, ἀναγορευόμενος θείᾳ φωνῇ νόσων ἱατρός, φερώνυμε Πάτερ, καὶ πρόσφορος ἀλεξίχικος πιστῶν τοῖς καχεκτοῦσι διὸ παρὰ καλῶ σε, πυρετοῦ καὶ ριγώσεως ῥῦσαί με.

Θλίψεις πολλὰι, καὶ πλήρεις πόνων Ἀλέξιε, ὀδυνῶν τε σκῆτος, ὥσπερ κηρὸν, τὸ ἐλεεινὸν λείψανον ζωῆς μου προσχῶνται καταβιβρώσκουσιν, εἰς ἄδου κατωτάτου κατασπᾶν ἀπειλοῦσαι Πρόφθασον ἐκ τούτων καὶ σῶσόν με. Θεοτόκ.

Ρεῦμα φθορᾶς φύσεως βροτῶν ἀνέστειλας Θεοτόκε, Λόγον σωματώσασα, τὸν ἐκ Πατρὸς, ὥσπερ ἐκ φωτὸς αἴγλη γεννηθέντα, καὶ σώσαντα τὸ ἀνθρώπινον διὸ σὲ ἱκετεύω, χαλεποῦ με κινδύνου καὶ κακώσεως ῥῦσαι πρεσβείαις σου.

Ὡδὴ Ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ως πηγὴ παραδείσου τῆς Ἑδῆς ἐκβλύζουσα, Πάτερ Ἀλέξιε, τῶν πολλῶν θαυμάτων ἡ δοθεῖσά σοι χάρις ἐκκέχυνται, ποτίζουσα καρδίας, καὶ ψυχῶν καὶ σωματῶν ἰωμένη τὰς νόστους ἐκάστοτε.

Πᾶσα περὰ γῆνις ἱατρίας ἄπρακτος ὅλως ἐξήλεγκται ἐν ἐμοί, καὶ κῆμαι φεῦ! τὰ λοιπὰ πνέων ὁ δαίμονας· ἀλλὰ σοι τῷ σωτῆρι, ἐκ Θεοῦ διδομένῳ, προσελθὼν ἱκετεύω σωθῆναί με.

Επὶ κλίνης ὀδύνης, καὶ στρωμνῆς κακώσεως κείμενος, κράζω σοι Ἑξελθῆναι, Πάτερ, τῶν παμφάγων ὀδόντων, Ἀλέξιε, τοῦ πικροῦ θανάτου, ὁ παρ' αἵματος ἀνορθώτας, καὶ παντοίως νοσοῦντας ῥυσάμενος.

Ενοικήτας Θεός σοι, πᾶσαν ἰώμενος νόσον Ἀλέξιε, ὡς εὖρων σε ὄντως ἐνδικίτημα θεῶν, ἀνέδειξε νόσων ἱατῆρα· ὃν κάμω τῷ δυστήνῳ ἐξιλίωσον, Πάτερ, σωθῆναί με. Θεοτ.

Υμνος ἅπας ἡτιᾶται, Δέσποινι παντάνασσα, μὴ ἐξι-

κνούμενος σοῦ τὰ μεγαλεῖα διηγήσασθαι τὰ ὑπερένδοξα. Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων γεννεαὶ σε καὶ τάξεις, εἰς αἰῶνας αἰεὶ μακαρίζουσι. Ὡδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐλχεῶ.

Ετάκησαν ὡς κηρὸς τὰ μέλη μου, καὶ ὡς ἄνθος τοῦ ἀγροῦ ἐμαρύνθη πᾶσα σὰρξ, καὶ ἐκλείπει τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισεν Ἀλέξιε· ἀλλ' ἐπιστάς, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου με λύτρωσαι.

Κακώσεων τῶν ἐσμῶν Ἀλέξιε, καὶ πληθύν τῶν συμφορῶν καὶ βασάνων, ὅσαι δεινῶς τὴν ἀθλίαν ζωὴν μου, καὶ τὴν οἰκτρὰν μου ψυχὴν κατατρύχουσιν, ἐξάλειψον, ἐκδυσωπῶν τὸν Θεὸν καὶ σωτῆρα καὶ πλάστην μου.

Τὰ φάρμακα ἐπ' ἐμοὶ ἀνόνητα ἐξηλέχθη, καὶ μηδὲν ὠφελοῦντα, καὶ πρὸς τὸ χεῖρον ἢ νόσος προβαίνει διὰ τῆς θείας σου σκέπης προέδραμον Ἀλέξιε, ταῖς σαῖς εὐχαῖς, συμπαθέστατε ῥώσιν παράσχου μοι.

Επέχεε ἐπ' ἐμὲ τὴν ἔλεον, καὶ τὴν χάριν τῶν πολλῶν σου θαυμάτων, ὅσα Θεός σε δοξάζων δωρεῖται, τοῖς προσιοῦσι δεινὸς ἀλεξίχικον Ἀλέξιε, καὶ πονηρὰς ἐκ στρωμνῆς με κακώσεως ἐγειρον. Θεοτοκίον.

Ιώμενον τῶν ἀνθρώπων ἅπασαν κεκημηκῖαν παραβάσει τὴν φύσιν, καὶ αἰωνίου θανάτου λυτροῦντα, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον πιστεύομεν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἐν σαρκί, Θεοτόκε Παρθένε Πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων Ἀλέξιε, σοὺς ἱκέτας, ὅτι πάντες πανευλαβῶς εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄφρονον κρήνην τῶν ἱαμάτων.

Ἐπιβλεψὼν ἐν εὐμενείᾳ... Εἶτα μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Τὴν σεπτὴν σου χάραν θησαυρὸν ἀλεξίχικον κεκτημένοι, σὲ πρέσβυν πρὸς Θεὸν προβαλλόμεθα, μὴ παρίδης σοὺς ἱκέτας ἀνθρώποι τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τάχυνον ὡς συμπαθὴς, εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν τῶν πιστῶς δεομένων σου· πρόφθασον ἐν ἀνάγκῃς, καὶ σπεῦσον εἰς θεραπείαν, ἐπικημπτόμενος λιταῖς τῶν τιμῶντων σε Ἀλέξιε.

Εἶτα. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Εὐαγγέλιον. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις.

Καὶ τοῦ Ὁσίου, Ἰωάννου τοῦ Κρησίου, προσκαλεσάμενος ὁ Ἱησοῦς. (ὁ λέγεται καὶ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων.)

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἦχος πλ. Β'.

Μὴ με χεμαζόμενον ἐν ἀπορείᾳ παντοίας, καὶ κατα-

τροχόμενον ἀλγαιναῖς ὀδύναϊς ψυχῆς καὶ σώματος, σὺ στε-
ρήσης Ἅγιε, σῆς ἐπισκέψεως ἀλλ' οἰκτεῖρας με τὸν δειλίαι-
ον, δέξαι τὴν δεισιν, ἣν ἀπὸ καρδίας προσάγω σοι. Θεὸς
γὰρ σε παρὰ κλητὴν καὶ περιμυθίαν πιστοῖς παρέσχευ. Ὅθεν
κατωδύνως κρυγάζω σοι θεράπων τοῦ Χριστοῦ. Μὴ με πα-
ρίδης τὸν ἄθλον, ἀλλὰ σπεύσας ἴασε.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σέ. κτλ.

Ὁ Ἱερεύς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Ὡδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νέρος τῶν θλίψεων πυκνόν μου τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν
κατακαλύπτει, καὶ πικρῶν ὀδυνῶν ἡ μᾶστις κατακίττει τὸ
σῶμά μου τὸ δύστηνον. Οἰκτερόν με, ῥῦσαι Πάτερ.

Εχων θεόθεν σὺ τὴν χάριν τῶν ἰάσεων Ἀλέξιε τρισμα-
καρ, θεραπείας καὶ ἀζιώσον, καὶ ῥῦσαι ἀμηχανίας, ἅγιε,
χαλεπῆς, ἐκδυσωπῶ σε.

Χεῖρά μοι ὀρέξον, ἐν κλίνῃ τῆς κακώσεως οἰκτρῶς κα-
τακειμένῳ καὶ καλοῦντι τὴν σὴν ἀντίληψιν ὦ Πάτερ ἀν-
τιλαβοῦ μου, σῶσόν με, φερωνύμως θεραπεύσας.

Ωζεσαν, οἱμοὶ τῷ ἀθλίῳ! καὶ ἐσάπησαν σαρκὸς οἱ μώ-
λωπές μου, καὶ ἐλπίς μου οὐκ ἔστι σωτηρίας. Σὺ με φθορᾶς
διάσωσον, ὦ θεράπων τοῦ Κυρίου. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων, Δέσποινά μου, Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα
τὸν σωτῆρα καὶ Θεόν μου καὶ πλάστην, σαῖς πρεσβείαις αὐ-
τόν μοι ἐξιλέωσαι, τῷ πολλὰ ἀμαρτηκότι.

Ὡδὴ Η'. Τὸν ἐν ὄρει ἅγιον.

Ιλεώς μοι προσέλειψας οὐρανόθεν, πιστῶς ἱκετεύω, ὦ ἄν-
θρωπε Κυρίου, τὰ χαλεπὰ καὶ χρόνια ἰώμενος πάθη μου,
πρεσβείαις πρὸς τὸν Δεσπότην ζωῆς τε καὶ θανάτου.

Οδυνῶμαι δεινῶς, καὶ θεραπείας ἐξ ἀνθρώπων ὀνητῶν
ἀπάσης ἀποροῦμαι. Σὲ δυσωπῶ Θεοῦ θεράπων ἅγιε, πρόφθα-
σόν με, σῶσον, ἔγειρον τῆς ἀλίνης, καὶ ῥῦσίν μοι παράσχου.

Νοσημάτων παντοίων τὸ σῶμά μου κεῖται, Πάτερ, μεσόν,
παρεῖται μοι τὰ μέλη, σάρκας, ὅστις, τὰ νεῦρα πόνοι βόσκον-
ται. Ἐλέησον, ὦ Πάτερ, σὸν πιστὸν ἱκέτην, καὶ ἴασέ με τάχος.
Θεοτοκίον.

Υπερένδοξε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ μου, οὐρανοῦ τε καὶ γῆς καὶ
κτίσεως ἀπάσης ἡ βσιλῆς, ἡ τῶν πιστῶν ἀντίληψις, ὑμῶς σε
μετ' Ἀγγέλων, δοξάζω μετ' ἀνθρώπων, λατρεύω τὸν Υἱόν σου.

Ὡδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Σωτήρ σε καμνόντων καὶ λυτρωτὴν, ὁ Θεὸς τοῖς πιστοῖς

ἐδωρήσατο, πλῆθη ψυχῶν, καὶ σωμάτων ἄλγη πέντοδαπα,
ἰώμενον Ἀλέξιε, ἄνθρωπε Κυρίου, διὸ θερμῶς ὦ Πάτερ ἱκε-
τεύω τῆς ψυχῆς τῆς σαρκὸς μου, τὰς βάρειας ὀδύνάς θε-
ράπυσον.

Ιάσεων κρατῆρα ἀνελλιπῇ, τὴν τιμὴν σου χάραν, Ἀλέξιε
πᾶσι πιστοῖς προῦθηκεν ἡ χάρις ἡ ζωαρχικὴ, τοῦ παναγίου
Πνεύματος, πάντας ἰωμένη τοῦ εὐλαβῶς αὐτὴν ἀσπαζο-
μένους καὶ πρέσβυν πρὸς Θεόν σε προβαλλομένους μετὰ
πίστεως.

Οχλούμενος συμπτώμασι συμφορῶν, ὡς τέμνει τῶν
οἰῶν χαρίτων σοι, προσπεφυγῶς, δέησιν ἐκ στόματος ῥυ-
παρεῦ, ἐξ ὀφθαλμῶν δὲ δάκρυα, καὶ ἀπὸ καρδίας μου στε-
ναγμούς, προσάγων, ἱκετεύω, Ἀλέξιε τρισμακάρ, μὴ με
παρίδης ἀπολλύμενον. Θεοτοκίον.

Σὲ πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, εὐλογοῦσιν αἰεὶ, Σὲ
δοξάζουσι, Μῆτερ Θεοῦ, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων αἱ γενεαί. Σὲ
οἱ πιστοὶ κατέχομεν, ἀγκυραν τῆς πίστεως ἀσφαλῆ, Σὲ σκέ-
πην, Σὲ λιμένα, Σὲ χαρὰν καὶ δόξαν, Σαῖς πρεσβείαις σω-
θεῖημεν Δέσποτα.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ.

Τὸν ἐν ὄρει ἅγιον, εἰτα τὰ τροπάρια.
Τὸν ἐν σωφροσύνῃ διαπρεπῆ, καὶ ἐν ἐγκρατεῖα, τηλαυ-
γῆ τε καὶ φαινόν, λάμπαντα φωστῆρα, τὸν ἄνθρωπον Κυ-
ρίου, Ἀλέξιον τὸν θεῖον πάντες τιμήσωμεν.

Τὸν ἐν ἀσθενείαις θεραπευτὴν, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις, λυ-
τρωτὴν τε καὶ βοηθόν, παρὰ τοῦ Κυρίου, ἡμῖν ἀναδειχ-
θέντα, Ἀλέξιον τὸν θεῖον ὕμνεις γεραίρομεν.

Δεῦτε οἱ νοσοῦντες, καὶ ἐν δεινοῖς πάθεσι τελοῦντες,
ἀπαντλήσωμεν ἐκ πηγῆς, κάρως τῆς τιμίας, πιστοὶ, τῶν
ἱαμάτων, τὰς χάριτας ἀφθόνως, ταύτην γεραίροντες.

Φοβίττουσι τὰ πάθη τὰ τῶν βροτῶν, καὶ Δαιμόνων στί-
φη, δραπετεύοντα ἄφρονον νῦν τῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ σοι δοθέν-
των χαρισμάτων, Ἀλέξιε τρισμακάρ, τὴν ἐπισκίαισιν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν οἱ πιστοὶ, τὴν πάντιμον χάραν,
Ἀλέξιου πανευλαβῶς, ἣν ἐν τῇ ἀγίᾳ, Πελοποννήτου Λαύρα,
Θεὸς ἀπεθησαύρισε, πιστοῖς ἱάμα.

Αγίε Ἀλέξιε, ἔκτενως πρέσβευε Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων τῶν
εὐλαβῶς, σὴν τιμώντων χάραν, ὡς ἔχων παρρησίαν, σώζειν

ἐκ τῶν κινδύνων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων. κτλ.

Τὸ Τρισάγιον. Εἶτα τὰ τροπάρια. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαγχνίας.

Εἶτα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν τῆς τιμίας κάρας ψάλλομεν
τὸ παρὸν τροπάριον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Δέχου τὰς δεήσεις εὐμενῶς τῶν σοὶ προσφευγόντων ἐν πίστει, καὶ δεομένων θερμῶς, ἅγιε Ἀλέξιε, καὶ τὰς αἰτήσεις αὐτῶν ἐκπληρώσας, ἀπάλλαξον θλίψεων παντοίων, σῶζων τοὺς ἱκέτας σου ταῖς πρὸς Θεὸν σου λιταῖς, πόθῳ τὴν ἀγίαν σου κάραν κατασπαζομένους, ἀρθόνως τοῖς πιστοῖς πηγάζουσαν ἰάματα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα εἰς τὴν μετὰ τῆς ἁγίας κάρας λιτανείαν.

Ἦχος πλ. Α'.

Δεῦτε φιλέοργοι πάντες, πνευματικὴν φορεῖαν στησάμενοι, ἀνθρῶπιν ἐγκωμίων τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ στεφανώσωμεν, Ἀλέξιον τὸν αἰδίδιμον· οὗτος γὰρ τὸν μέγαλαυχον δράκοντα ἀνδρείοφρόνως κατεπάτησε, καὶ τῆς νίκης τὸ στέφος μεγαλοπρεπῶς ἀνεδήσατο. Διὸ πρὸς αὐτὸν βοῶντες εἰπώμεν. Χαίροις ὁ πύργος τῆς ὑπομονῆς, ὁ ἀκλόνητος, καὶ τῆς ἐγκρατείας λαμπτήρ ὁ πολύφωτος· χαίροις τὸ παρθενίας ἐντρυφήμα, καὶ τῆς σωφροσύνης ἀγλαΐσμα· χαίροις τὸ τῆς καθαρότητος ἔσπετρον, ἀκοιμήτοις δάκρυσι κατανύξεως λαμπρυνόμενον, τὸ χρύσειον σκεῦος τοῦ Θεοῦ φόβου, ἡ ἐνθεος εὐωδία τῶν ἀρετῶν, ἡ τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζουσα, καὶ πρὸς καρτερίαν ἐν πειρασμοῖς ἐνισχύουσα. Χριστῷ τῷ Θεῷ παριστάμενος, αἰτῆσαι Ἀλέξιε, εἰρήνην δοθῆναι τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος. Ἦχος πλ. Α'.

Δαυτικῶς αἱ τῶν δικαίων χορεῖται ἐν Κυρίῳ εὐφράνθητε σήμερον, καὶ πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ, ἐν αὐτῷ ἐγκυχήσασθε, ὀρῶντες τὸν ὁσίως τὸν βίον διανύσαντα, Ἀλέξιον τὸν τρισόλβιον, ἐκ Θεοῦ δεδοξασμένον, ἐν θαύμασι καὶ ποικίλαις δυνάμεσι, δι' ὧν τὴν ἐν οὐρανοῖς αὐτοῦ δόξαν ἅπαντες οἱ πιστοὶ τεκμαίρομεθα. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἦχος πλ. Α'.

Αγάλλου ἐν Κυρίῳ πόλις τῶν Καλαβρύτων, ἐν κόλποις

κατέχουσα τὴν πάντιμον κάρην Ἀλέξίου τοῦ Ὁσίου, θησαυρὸν ἀδιπάνημον. Δι' αὐτῆς γὰρ ποικίλας δυνάμεις, θουμάτων ὁ Θεός τοις ἐν πίστει προσιοῦσι παρέχει· ῥῶσιν οἱ νοσοῦντες λαμβάνουσιν, οἱ πενόμενοι πορισμὸν, οἱ γηπόνοι τῶν καρπῶν τὴν συγκομιδὴν, οἱ θαλαττεύοντες ἀσφαλὴ κυβερνητὴν, καὶ οἱ πολεμούμενοι συμμαχίαν εὐρίσκουσιν ἰσχυράν, καὶ οἱ πανταίαις ἐν συμφοραῖς καὶ θλίψεσιν τοῦ βίου παραμυθίαν, καὶ οἱ πρὸς ἀπόγνωσιν ὠθούμενοι, σωτηρίας ἐλπίσι κουρίζονται. Ταύτην πίστει καὶ πόθῳ κατασπαζόμενοι βοήσωμεν· Κύριε, πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου σου ἀνθρώπου, τὴν πόλιν σου ταύτην, καὶ τὴν Μονὴν τῶν ἱκετῶν σου ἐν εἰρήῃ διαρύλαττε τοῦ Ὁρθόδοξου λαοῦ σου τὸ κέρας ἀνυψῶν, καὶ πᾶσι παρέχων σωτηρίαν ψυχῆς, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Εν τῷ σκηνώματι τοῦ Κυρίου σου, καὶ ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ κατεσκήνωσας, Ἀλέξιε παμμάκαριστε· ἀμώμως γὰρ ἐν βίῳ περιπάτησας, καὶ δικαιοσύνην ἐξέσκησας, τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον καθυποτάξας· διὸ παρρησίαν πρὸς Θεὸν κεκτημένος, μὴ διαλίπης ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Δεσπότῃ πρεσβεύων, τοῦ εἰκτηρῆσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος Δ'.

Οσιε παμμάκαρ Ἀλέφιε, σὺ καὶ μετὰ θάνατον ἐν οὐρανοῖς ζῆς ἐν τῷ Χριστῷ, δι' οὗ σεαυτὸν ἐσταύρωσας τῷ κόσμῳ· οὐ γὰρ ἔζης σεαυτῷ, ἔζη δὲ μᾶλλον ἐν σοὶ Χριστῷ ὁ Θεός ἡμῶν. Αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Δ'.

Τοὺς θορύβους τοῦ βίου καταλιπὼν, Ἀλέξιε ὅσιε, καὶ τοῦ Σωτῆρος τὸν σταυρὸν ἐπ' ὧμων ἀράμενος, ὅλον σεαυτὸν τῷ Θεῷ καθιέρωσας· διὸ καὶ μετὰ σαρκὸς ἐν κόσμῳ βιωσάντων, ἔξω σαρκὸς ἐδόκεις καὶ κόσμου πανεύφημε, συντόνῳ καθ' ἐκάστην ἐγκρατεῖα ἐξασκούμενος, καὶ μετὰ Ἀγγέλων τῷ πνεύματι συνῶν καὶ συνευφραίνόμενος. Παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Κύριον, ἐκτενῶς ἱκέτευε, τοῦ ρυσθῆναι κινδύνων καὶ θλίψεων τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος πλ. Α'.

Οσιε Πάτερ, οὐκ ἔδωκας ὑπνόν σοὶς ὀφθαλμοῖς, οὐδὲ τοῖς βλεφάροις σου νυσταγμὸν, ἕως οὗ τὴν ψυχὴν τῆς δουλείας τῶν παθῶν ἡλευθέρωσας, καθυποτάξας τὴν σάρκα τῷ πνεύματι, καὶ σεαυτὸν ἀνέδειξας τοῦ Θεοῦ Πνεύματος κατὰ γῶγιον· ἐλθὼν γὰρ ὁ Χριστὸς σὺν τῷ Πατρὶ, μὴν παρὰ σοὶ ἐποίησατο, καὶ τῆς ὁμοουσιῶς Τριάδος δοχεῖον καθαρὸν ἀπειργάσατο. Καὶ νῦν, Ἀλέξιε παμμάκαρ, πορευτῶς τῷ

Κυρίῳ, πρέσβευε τῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Β'.

Βίον ἰσάγγελον ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος, καὶ πάντα ἀρετῶν ἰδέαν ἐν σεαυτῷ θησαυρίσας ἐκ νεότητος, νοῦν ἡγμόνα κατὰ πλῶν ἐνεστήσω γρηγοροῦντα, καὶ ὡς φαίνοντι λύχνῳ τούτῳ χρητάμενος, παννύχους καὶ πανημέρους εὐχαῖς καὶ στάτεσιν ἀνενότοις, τὰ τῶν θηρευόντων θήρητρα συνέτριψας, καὶ τὰς πολυπλόκους ἐνέδρας αὐτῶν ἐξηφάνησαν, Ἀλέξιε μακάριε, καὶ λαμπρῶς ἡρίστευτας, τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώθητον. Διὸ Χριστὸς σε ἐδόξασιν, ἄνθρωπον Θεοῦ ἀναγορεύσας σε, καὶ τὴν ἱερὰν σου κοίμησιν θαῦμα πολλοῖς ἐμεγάλυνε, καὶ σὲ μετὰ τῶν φρονίμων παρθένων εἰς νυμφῶνα τὸν ἐπουράνιον συνεισήγαγε, τῷ κάλλει τῷ ἀμυγχανῷ τῆς θείας αὐτοῦ δόξης ἐντροφῶντα εἰς αἰῶνας. Ὅν μὴ παύσῃ δυσωπῶν, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἀζιώσῃ, τὸν τῆς νηστείας διάυλον ἐν ἀγνείᾳ δικνύσαι, καὶ τὰ πάντα πτα πάθη καθαρῶς προσκυνῆσαι, καὶ λαμπρῶς ἐορτᾶσαι τὴν τριήμερον αὐτοῦ ἐξανάστασιν.

Ἦχος πλ. Α'.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, φιλόδοξοι πανηγυρίζοντες, καὶ χαρμονικῶς ἐν ᾠματι κροτοῦντες, ὕμνοις ἱεροῖς ἀνευφημήσωμεν Ἀλέξιον τὸν πανεύφημον· οὕτω λέγοντες: Χαίροις ὁ τῷ Δεσπότη Χριστῷ πειθαρχήσας λέγοντι. «Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἐστὶ μου ἀξίος,» καὶ τούτου τὴν ἀγάπην τῆς τῶν γονέων προτιμήσας. Χαίροις ὁ δόξαν καὶ πλοῦτον καὶ θάλαλλον καταλιπὼν καὶ τὰ τοῦ βίου τερπνὰ ὡς σκύβαλα διὰ Χριστὸν ἡγησάμενος. Χαίροις ὁ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἀράμενος, καὶ πᾶσαν κακουχίαν καὶ θλίψιν ἐλόμενος, καὶ μέχρι τέλους τῷ καλέσαντι Χριστῷ γενόμενος ὁπαδός. Χαίροις ὁ ἀγνείᾳ καὶ σωφροσύνῃ, καὶ πολλῇ ἐγκρατείᾳ, τοῖς ἀσωμάτοις Ἀγγέλοις ὁφθεὶς ἐφάμιλλος. Χαίροις ὁ πάσας ἀρετὰς ὡς μίαν κατορθώσας, καὶ τὸν πάλαι τῆς προμήτορος πτερνιστὴν ἀνδρείως τρεψάμενος. Χαίροις ὁ λαμπρῶς ἐπὶ πάντων οὐρανοφοίτῳ φωνῇ ἀνθρώπου Θεοῦ μαρτυρηθεὶς, καὶ ἀκούσας «εὖ δοῦλε ἀγαθὲ,» καὶ εἰς τὴν χαρὰν εἰσελθὼν τοῦ Κυρίου σου. Ἀλλὰ πρέσβευε καὶ ὑπὲρ ἡμῶν, Ἀλέξιε μακάριε, ἵνα ῥ.σθῶμεν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, δουλεύοντες τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ τῆς ἐκ δεξιῶν παραστάσεως τύχωμεν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.